

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΦΟΥΤΣΙΑΣ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΘΕΡΑΠΕΥΤΗ

2019

Ο Δημήτρης Φούτσιας ζει και εργάζεται ως σκηνοθέτης, ηθοποιός στην Αθήνα. Έργα του έχουν παρουσιαστεί σε διάφορες θεατρικές σκηνές (*Ριγκολιός, το ταξίδι μιας ρίγας - Επί Κολωνό, Εμπρός, Παραμυθίας | Meatball – Ίδρυμα Μιχάλη Κακογιάννης*). Επίσης έχει σπουδάσει τηλεπληροφορική και εργαστεί στον χώρο του web design.

Τηλέφωνο: 6982348817

E-mail: dfouts@gmail.com

FB: Dimitris Foutsias

Ηλεκτρονική έκδοση, Copyright

© [Δημήτρης Φούτσιας, Αθήνα, 2019]

Το παρόν έργο προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του δημιουργού κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Το παρόν έργο μπορεί να διαβαστεί και να αναπαραχθεί ελεύθερα μονάχα από αυτήν την σελίδα. Σε περίπτωση που κάποιος ενδιαφερθεί να το μεταφέρει στη σκηνή, υποχρεούται να έρθει προηγουμένως σε συνεννόηση με τον συγγραφέα.

Φωτογραφία εξωφύλλου: <https://www.pexels.com/photo/red-field-summer-agriculture-70741/>

«Τον άνθρωπο που δημιούργησα θα τον εξαλείψω από το πρόσωπο της γης· από άνθρωπον μέχρι κτήνος, μέχρι ερπετό και μέχρι πουλί του ουρανού· επειδή, μεταμελήθηκα ότι τους δημιούργησα.»

Θεός, «Γένεσις»

«Να μη λυπάσαι που πέφτουν τα φύλλα φθινόπωρο. Η δική σου τρυφερότητα θα τα φέρει και πάλι στα δέντρα. Δάκρυα μη χαλνάς· όλοι ανήκουμε στην ανάσταση.»

Νίκος Καρούζος, «Παραίνεση»

Περίληψη

Ένα ζευγάρι επισκέπτεται έναν ενεργειακό θεραπευτή για να αντιμετωπίσει την αυτοκτονία του 19χρονου γιου τους. Ο θεραπευτής θα τους προτείνει, μέσω της κόρης του που έχει μεταφυσικές δυνατότητες, να επικοινωνήσουν μαζί του στον άλλον κόσμο. Η επικοινωνία όμως με το άγνωστο είναι απρόβλεπτη και επιφέρει απρόσμενες εκπλήξεις.

ΣΤΙΒΕΝ 50

ΗΒΗ 17

ΠΑΤΡΙΚ 60

ΛΟΡΑ 50

ΜΑΝΤΗ 25 (ΦΩΝΗ)

1.

Γραφείο συνεδριών. Ο Πήτερ και η Λόρα κάθονται σε δυο αναπαυτικές πολυθρόνες και μπροστά τους υπάρχει ένα τραπεζάκι. Πάνω στο τραπεζάκι ένα κουτί με χαρτομάντιλα. Απέναντί τους ο Στίβεν σε μια δερμάτινη πολυθρόνα. Δίπλα του, το γραφείο του με μια οθόνη υπολογιστή και διάφορα έγγραφα. Πίσω στον τοίχο, καρφωμένα σε κορνίζες, διάφορα πτυχία και πιο δίπλα μια εντοιχιζόμενη ντουλάπα. Δίπλα στον Στίβεν, σε μια καρέκλα κάθεται η Ήβη. Έχει κλειστά τα μάτια της. Στο ένα χέρι της κρατάει έναν μικρό χρυσαφένιο σταυρό με μια αλυσίδα. Το άλλο χέρι της, το κρατάει ο Στίβεν. Ο Πήτερ και η Λόρα παρακολουθούν με προσήλωση.

ΣΤΙΒΕΝ: Αφήνεσαι στο μεθυστικό άρωμά τους και νιώθεις το σώμα σου να έχει ελαφρύνει. Σαν να έχει φύγει όλο το βάρος και είσαι φτερό. Ταξιδεύεις, όπου σε πάει ο άνεμος ταξιδεύεις.

ΗΒΗ: Αχ!

ΣΤΙΒΕΝ: Αφέσου στον άνεμο, άστον να σε πάει σε μέρη άγνωστα και μακρινά.

ΗΒΗ: Κάποτε ήμουνα πουλί και με αγαπούσανε πολλοί;

ΣΤΙΒΕΝ: Παρακαλώ;

ΗΒΗ: Ωχ κατάρα. Ο γυπαετός ξανάρχεται.

ΣΤΙΒΕΝ: Που είσαι;

ΗΒΗ: Ωχ, τι βάσανο...

ΣΤΙΒΕΝ: Τι σου συμβαίνει;

ΗΒΗ: Κάθε μέρα το ίδιο σπαρακτικό μαρτύριο.

ΣΤΙΒΕΝ: Πες μου 'Ηβη βλέπεις κάτι;

ΗΒΗ: Τα κοφτερά του νύχια, το γαμψό του ράμφος. Πάλι θα μου σκίσει τα σωθικά.

ΣΤΙΒΕΝ: Ποιος είσαι;

ΗΒΗ: Είμαι και δεν είμαι, παραπαίω... (γυρνώντας αριστερά και δεξιά το κεφάλι της) Στο τώρα, στο μετά, στο εκεί, στο πάντα.

ΣΤΙΒΕΝ: Ηρέμησε και συγκεντρώσου.

ΗΒΗ: Ένα καλό θέλησα να κάνω, σε ετούτη την ανθρωπότητα να δώσω δώρο την ελπίδα...

ΛΟΡΑ: Μα τι λέει;

ΠΑΤΡΙΚ: Νομίζω ασυναρτησίες.

ΣΤΙΒΕΝ: Σας παρακαλώ ησυχία... Πες μου 'Ηβη τι βλέπεις; Πήγαινε κοντά σ' αυτόν. Πήγαινε στον κάτοχο του σταυρού.

ΗΒΗ: Αθάνατος θα παραμένω και θα δίνω στα όρνεα τα σπλάχνα μου, αυτό το αιώνιο μαρτύριό μου. Κι αν ήρθε η στιγμή να λυτρωθώ, φαντάζει η σωτηρία μου μικρή, μπροστά στην χαρά μου για αυτούς, πιστέψτε με δίχως την φωτιά δεν είχαν μοίρα.

ΛΟΡΑ: Μα τι σχέση έχει ο προμηθέας με τον γιο μας;

ΠΑΤΡΙΚ: Ο προμηθέας είναι; Κύριε Γουάλας νομίζω πως κάποιο λάθος γίνεται εδώ.

ΣΤΙΒΕΝ: Σταματήστε. Δεν είναι εύκολη η διαδικασία, περνάει σε άλλους κόσμους, ταξιδεύει. Υπάρχουν παρεμβολές... Δεν μπορούμε να είμαστε σίγουροι για τίποτα, που βρίσκεται και τι κάνει.

ΛΩΡΑ: Μα...

ΣΤΙΒΕΝ: Σας παρακαλώ, συμφωνήσατε.

ΠΑΤΡΙΚ: Ναι... Λόρα ησυχία.

ΣΤΙΒΕΝ: Άσε ήσυχες τις ψυχές που μαρτυρούν, άσε ήσυχους τους ξένους. Πήγαινε κοντά σε αυτούς που γνωρίζεις ή στα χέρια τους κρατάς κάτι δικό τους.

Η Ήβη ξαφνικά σηκώνεται, ανοίγει τα μάτια της και κοιτάζει μπροστά με βλέμμα απλανές.

ΗΒΗ: Όχι σας παρακαλώ. Δεν το αξίζω τέτοιο μαρτύριο.

ΣΤΙΒΕΝ: Τι βλέπεις Ήβη; Μίλα μου.

ΗΒΗ: Όχι, όχι, σας παρακαλώ. Λυπηθείτε με.

ΣΤΙΒΕΝ: Τι σου συμβαίνει Ήβη;

ΗΒΗ (σπαρακτικά): Όχι, μη σας παρακαλώ, όχι. Μη μου το κάνετε αυτό.

Ξαφνικά συσπάται το σώμα της. Προσπαθεί να βάλει τα χέρια της μπροστά να προστατευθεί.

ΗΒΗ: Όχι, όχι άνθρωπος είμαι και εγώ σαν εσάς, αίμα από το αίμα σας, μην το κάνετε αυτό, προς θεού μην με κάψετε. Όχι, φωτιά... Α, δεν θα μπορέσετε να ξεφύγετε από την αδικία, οι πληγές μου θα σας κατατρέχουν... Φωτιά... Φωτιά... Α! (Βγάζει κραυγές).

ΠΑΤΡΙΚ: Μα που είμαστε τώρα στον μεσαίωνα;

ΛΩΡΑ: Είναι τρομερό. Πάτρικ είναι τρομερό.

ΣΤΙΒΕΝ: Ήβη!

ΠΑΤΡΙΚ: Πρέπει να το περνάμε αυτό κύριε Γουάλας; Τον γιο μας σας ζητήσαμε, όχι τις μάγισσες του Σάλεμ.

ΣΤΙΒΕΝ (με έμφαση): Σιωπή. Ήβη όλοι οι δρόμοι, όλα τα σοκάκια σε οδηγούν κοντά στον κάτοχο του σταυρού.

Η Ήβη κοκαλώνει. Ξαφνικά ανοίγει τα μάτια της και το στόμα της. Μικρή παύση. Τεντώνει το ένα χέρι στην έκταση με την παλάμη να συσπάται. Τα μάτια της γυρνάνε.

ΗΒΗ: Αχ!

ΣΤΙΒΕΝ: Τι σου συμβαίνει; Ποιος είσαι;

ΗΒΗ: Όχι!

Τεντώνει και το άλλο χέρι της που συσπάται όπως το προηγούμενο.

ΗΒΗ: Αχ, γιατί;

Βάζει το πέλμα του ενός ποδιού της πάνω στο άλλο.

ΗΒΗ: Α! (σαν να υποφέρει)

ΛΟΡΑ: Τι συμβαίνει;

ΠΑΤΡΙΚ: Κύριε Γουάλας;

ΗΒΗ (κοιτάζει αριστερά): Αν είσαι αυτός που λες τότε σώσε τον εαυτό σου και σώσε και εμάς μαζί.

ΛΟΡΑ: Σαν κάτι να μου θυμίζει αυτό.

ΗΒΗ (κοιτάζει δεξιά): Ούτε το θεό δε φοβάσαι εσύ; Εμείς άξια είμαστε σε αυτή την καταδίκη. Αυτός όμως τίποτα το άτοπο δεν έπραξε.

ΛΟΡΑ: Α, οι ληστές.

ΗΒΗ (κοιτάζει μπροστά): Στα αλήθεια σου λέω, σήμερα θα είσαι μαζί μου στον παράδεισο.

ΛΟΡΑ: Ω, ο εσταυρωμένος.

ΠΑΤΡΙΚ: Μνησθητί μου κύριε και θαυμαστά τα έργα σου.

ΗΒΗ: Θεέ μου, Θεέ μου, μην με εγκαταλείπεις.

ΛΟΡΑ: Δεν σε εγκαταλείπει, οι γονείς αγαπάνε τα παιδιά τους, το ίδιο και ο θεός εσένα, έχει σχέδιο για μετά.

ΗΒΗ (προς τη Λόρα): Για αυτό πάνε και τα σταυρώνουν;

ΛΟΡΑ: Α!

ΠΑΤΡΙΚ: Δεν είμαστε τώρα για τέτοιες συγκινήσεις κύριε Γουάλας, λυπηθείτε μας.

ΣΤΙΒΕΝ: Με συγχωρείτε κάποιο λάθος θα έχει γίνει. Θα την επαναφέρω.

ΗΒΗ (ψηλά): Άσε με να κατέβω να πάω βόλτα με την Μαγδαληνή, μου χει τάξει να μου γλύψει την...

ΛΩΡΑ: Πως τολμάς βλάσφημη τον κύριο Ιησού ημών.

ΠΑΤΡΙΚ: Λόρα! Κύριε Γουάλας!

ΗΒΗ (με μπάσα φωνή): Ε κυριούλα έχεις κοιτάξει ποτέ το πράμα σου στον καθρέφτη ή ντρέπεσαι για αυτό;

ΛΩΡΑ: Πάτρικ.

ΠΑΤΡΙΚ: Ντροπή σας να μας εμπαίζετε έτσι.

ΣΤΙΒΕΝ: 'Ηβη... 'Ηβη, μ' ακούς; Γύρισε πίσω, είσαι στο δωμάτιο συνεδριών. Είσαι στο γραφείο μου.

ΗΒΗ: Ε, Φρόνιτ από την λαϊκή, τι χαράτσι έχει η ανθρώπινη ψυχή;

Ο Στίβεν πιάνει το στήθος της 'Ηβης και την καθίζει με δύναμη στην καρέκλα. Ύστερα πιέζει το μέτωπό της και τα μάτια του με το χέρι του.

ΣΤΙΒΕΝ: 'Ηβη γύρισε. Είσαι εδώ μαζί μας, είσαι στο τώρα ασφαλής. Ξύπνα.

ΗΒΗ (σαν να συνέλθετε από εφιάλτη): Βοήθεια!

Ανοίγει λίγο τα μάτια της και τα ξανακλείνει πέφτοντας πίσω στην καρέκλα ξεθεωμένη. Η Λόρα κλαίει. Ο Πάτρικ σηκώνεται.

ΠΑΤΡΙΚ: Στίβεν αυτό είναι απαράδεκτο.

ΣΤΙΒΕΝ: Ηρεμήστε, αυτά συμβαίνουν. Σας το είπα η διαδικασία είναι δύσκολη, δεν είναι τόσο απλή.

ΠΑΤΡΙΚ: Λόρα να πηγαίνουμε.

ΣΤΙΒΕΝ: Σας υπόσχομαι ότι την επόμενη φορά θα έρθουμε πολύ πιο κοντά στο ζητούμενό μας.

ΠΑΤΡΙΚ: Δεν θα υπάρχει επόμενη φορά. Λόρα;

ΣΤΙΒΕΝ: Το ξέρω είναι δύσκολο για εσάς αλλά χρειάζεται προσπάθεια.

ΛΟΡΑ (σηκώνεται): Μα καλά δεν μας λυπάστε καθόλου; Αφήστε μας στον πόνο μας.

ΣΤΙΒΕΝ: Λυπάμαι πολύ. Καταλάβετε το όμως, δεν είναι μια απλή διαδικασία. Στην αρχή πάντα υπάρχει μια δυσκολία, αλλά σύντομα θα έχουμε αποτελέσματα, θα το δείτε.

Η Λόρα βγαίνει από την πόρτα αριστερά.

ΠΑΤΡΙΚ: Κύριε Γουάλας τι σας οφείλουμε να τελειώνουμε;

ΣΤΙΒΕΝ: Θα τα βρούμε μια άλλη φορά. Σας παρακαλώ θέλω να ηρεμήσετε και να σκεφτείτε ψύχραιμα όλη την δουλειά που έχουμε κάνει εδώ μέσα.

ΠΑΤΡΙΚ: Υπάρχουν και κάποια όρια.

ΣΤΙΒΕΝ: Το κάνω επειδή μου το ζητήσατε. Εμπιστευθείτε με.

Ο Πάτρικ κοντοστέκεται για λίγο, τον κοιτάει και φεύγει.

ΣΤΙΒΕΝ: Σας ευχαριστώ.

Η Ήβη που κρυφοκοίταζε με το ένα μάτι τον τσακωμό, τεντώνει τα χέρια της και χασμουριέται.

ΗΒΗ: Δεν είναι εύκολο να ξυπνάς από τον άλλον κόσμο.

ΣΤΙΒΕΝ: Τολμάς και ειρωνεύεσαι; Αυτό που έκανες σήμερα ήταν απαράδεκτο.

ΗΒΗ: Εγώ φταίω; Ο σταυρός που μας έδωσαν με μπέρδεψε χειρότερα.

ΣΤΙΒΕΝ: Και έπρεπε να το παίξεις η βδομάδα των παθών;

ΗΒΗ: Εσύ συνέχεια έλεγες, στον κάτοχο πήγαινε, στον κάτοχο του σταυρού... Αυτό και έκανα.

ΣΤΙΒΕΝ: Στον εσταυρωμένο;

ΗΒΗ: Δεν φταίω εγώ αν δεν ξέρεις να με οδηγείς. Νομίζω τελικά ότι κινδυνεύω μαζί σου.

ΣΤΙΒΕΝ: Νεαρή μου μην πας να βγεις και από πάνω, σήμερα αυτό που έγινε θα μας κοστίσει ακρ...

ΗΒΗ: Μια περιουσία;

ΣΤΙΒΕΝ (την πιάνει από το αυτί): Αυτό που -

ΗΒΗ: Α, α πονάω.

ΣΤΙΒΕΝ: - Έκανες σήμερα θα έχει την συνέπειά του.

HBH: Μη, μη άσε με.

STIBEN: Αυτοί είναι αξιοσέβαστοι πολίτες και εσύ τους κοροϊδεύεις μες στα μούτρα τους. Έχουν την τραγωδία τους έχουν και εσένα.

HBH: Μη, αλήθεια δεν έκανα ψέματα, είχα χαθεί, ένιωθα έντονα συναισθήματα, άσε με, ένιωθα φωτιές να με καίνε σε όλο μου το σώμα.

STIBEN: Μπούρδες. Δεν είχες όρεξη να ασχοληθείς σοβαρά και κατέβασες ό,τι σου ερχόταν στο κεφάλι.

HBH: Α, όχι, αλήθεια λέω. Δεν μπορούσα να το ελέγξω. Κάνω ότι μπορώ, α πονάω.

Της αφήνει το αυτί.

STIBEN: Δεν δουλεύεις όσο θα έπρεπε. Σου έχω δώσει συγκεκριμένες ασκήσεις για να μπορείς να επικεντρώνεσαι στον στόχο σου, αλλά εσύ χαζεύεις εδώ και εκεί.

HBH: Δεν μπορείς να ξέρεις πως είναι. Δεν είναι καθόλου εύκολο... Ουφ, δεν θα το συζητήσω άλλο, έχω αργήσει.

STIBEN: Α, όχι δεν θα πας πουθενά, απόψε έχει τιμωρία. Όπως και όλο το Σαββατοκύριακο.

HBH: Αποκλείεται, οι φίλοι μου με περιμένουν.

Πάει να φύγει αλλά την πιάνει από το χέρι.

ΣΤΙΒΕΝ: Νομίζω πως δεν με ακούς. Νομίζω πως πάλι θες να κάνεις του κεφαλιού σου. Ανάθεμα την ώρα που σε...

ΗΒΗ: Ανάθεμα την ώρα που τι;... Στα τσακίδια να πας.

ΣΤΙΒΕΝ: Αυτή την γλώσσα σου μια μέρα θα στην κόψω, στο δωμάτιο σου τώρα.

ΗΒΗ: Μακάρι να είχες πεθάνει εσύ διάολε.

Η Ήβη φεύγει προς δεξιά, ανοίγει την πόρτα και την κλείνει με δύναμη. Μια κορνίζα πέφτει από τον τοίχο

ΣΤΙΒΕΝ: Καταραμένη να 'σαι!

2.

Ο Πάτρικ και η Λόρα είναι στο γραφείο του Στίβεν, άλλη μέρα και συζητάνε.

ΛΟΡΑ: Κάναμε καλά που ξαναήρθαμε;

ΠΑΤΡΙΚ: Το συζητήσαμε Λόρα.

ΛΟΡΑ: Νομίζεις φταίμε;

ΠΑΤΡΙΚ: Μην αρχίζεις πάλι.

ΛΟΡΑ: Ποτέ δεν συζητάμε γι' αυτό.

ΠΑΤΡΙΚ: Τι να συζητήσουμε; Συζητιούνται αυτά;

ΛΟΡΑ: Εγώ έχω ανάγκη να μιλήσω για ό,τι έγινε.

ΠΑΤΡΙΚ: Γι' αυτό ερχόμαστε εδώ.

ΛΟΡΑ: Μόνο για εμένα;

ΠΑΤΡΙΚ: Λόρα κάνω ότι μπορώ. Ό,τι μπορώ για να είσαι καλά.

ΛΟΡΑ: Για να είμαστε καλά.

ΠΑΤΡΙΚ: Για να το ξεπεράσουμε.

ΛΟΡΑ: Νομίζεις βοηθάει;

ΠΑΤΡΙΚ: Αν δεν βοηθέσαι δεν υπάρχει λόγος.

ΛΟΡΑ: Εσύ;

ΠΑΤΡΙΚ: Δεν πιστεύω σε αυτά, το ξέρεις. Ο θεός...

ΛΟΡΑ: Θέλω απαντήσεις.

ΠΑΤΡΙΚ: Μόνο στον Θεό θα τις βρεις.

ΛΟΡΑ: Μα ποτέ δεν μιλάει.

ΠΑΤΡΙΚ: Στην σιωπή. Εκεί θα τις βρεις.

ΛΟΡΑ: Με ταραίζει η σιωπή. Ακούω μόνο φωνές να μου λένε τι έπρεπε να είχα κάνει.

ΠΑΤΡΙΚ: Λόρα.

ΛΟΡΑ: Ξέρω δεν πρέπει να σου μιλάω για αυτά.

ΠΑΤΡΙΚ: Ο καθένας έχει τον τρόπο του να...

ΛΟΡΑ: Σε βοηθάει ο τρόπος σου;

ΠΑΤΡΙΚ: Δεν ξέρω, αλλά είναι ο δικός μου.

ΛΟΡΑ: Θέλω να μου πεις, να μιλήσουμε.

ΠΑΤΡΙΚ: Να πούμε τι Λόρα; Αν κάναμε καλά; Αν μπορούσαμε να κάνουμε κάτι άλλο;

ΛΟΡΑ: Φταίξαμε.

ΠΑΤΡΙΚ: Σταμάτα Λόρα. Σταμάτα... (σηκώνεται) Τι κάνουμε εδώ; Πραγματικά τι κάνουμε; Πάμε να φύγουμε, πάμε κάπου μακριά.

ΛΟΡΑ: Και τα παιδιά;

ΠΑΤΡΙΚ: Και τα παιδιά μαζί. Όλοι. Πάμε να κάνουμε μια νέα αρχή.

ΛΟΡΑ: Έχουν τις ζωές τους εδώ, δεν μπορούμε να τ' αποκόψουμε από την ζωή τους. Τα βοηθάει η καθημερινότητα.

ΠΑΤΡΙΚ: Θα αρχίσουν εκεί μια νέα ζωή, με καινούριες παραστάσεις, θα τους κάνουν καλό, θα αναζωογονηθούν... (πέφτει στα γόνατα της και της πιάνει τα χέρια) Και σε εμάς θα κάνει καλό, θα το δεις.

ΛΟΡΑ (παίρνει τα χέρια της): Εκεί δεν θα ξανακάνουμε τα ίδια λάθη, ε;

ΠΑΤΡΙΚ: Ω, Λόρα σταμάτα αυτό που κάνεις. Μπορεί να μην μπορούσαμε να κάνουμε κάτι. Μπορεί να ήταν ο χαρα..

ΛΟΡΑ: Ποιος;

ΠΑΤΡΙΚ: Ο χαρακτήρας του.

ΛΟΡΑ (απότομα): Όχι! (σπαρακτικά) Ένας άγγελος ήταν, το αγγελούδι μου.

ΠΑΤΡΙΚ: Μα, ήταν, ήταν...

ΛΟΡΑ (κλαίει): Ευαίσθητος ήταν...

ΠΑΤΡΙΚ: Συγγν... (κάθεται δίπλα της) Λόρα άκουσε με σε παρακαλώ...

ΛΟΡΑ: Όχι, τώρα. Δεν χρειάζεται να μιλάμε τώρα. Ας, μείνουμε στην σιωπή μήπως ακούσουμε τον θεό.

Ο Στίβεν πιάνει προβληματισμένος το κεφάλι του. Εκείνη την ώρα μπαίνει ο Στίβεν.

ΣΤΙΒΕΝ: Με συγχωρείτε για την καθυστέρηση.

ΠΑΤΡΙΚ: Εμάς... (ανασηκώνεται) Συζητούσαμε.

ΣΤΙΒΕΝ: Είστε καλά; Μήπως θέλετε λίγο χρόνο οι δυο σας;

ΠΑΤΡΙΚ: Λέγαμε με την Λόρα να...

ΛΟΡΑ: Είμαστε έτοιμοι κύριε Γουάλας.

Ο Πάτρικ την κοιτάζει κάπως παραξενεμένος.

ΣΤΙΒΕΝ: Πάτρικ;

ΠΑΤΡΙΚ: Ναι, προχωρήστε στην διαδικασία παρακαλώ.

ΣΤΙΒΕΝ: Λοιπόν καθυστέρησα λίγο επειδή ετοίμαζα την... Χε, τον διάμεσο μας. Θέλω να έχουμε επιτυχία σήμερα και αν εναρμονιστεί από πριν, θα μας βοηθήσει να εστιάσουμε γρηγορότερα στο... Χμ, θέμα μας.

ΠΑΤΡΙΚ: Κύριε Γουάλας, κοιτάξτε... Εμείς όπως ξέρετε είμαστε άνθρωποι της εκκλησίας και τηρούμε κατά γράμμα το ευαγγέλιό μας. Προσπαθούμε τουλάχιστον για το καλύτερο. Οπότε όλα αυτά μας είναι κάπως παράξενα να...

ΣΤΙΒΕΝ: Σας έχω πει με το άγνωστο δεν μπορούμε να ξέρουμε τίποτα. Κανείς δεν έχει ιδέα τι υπάρχει στο υπερπέραν. Μην ανησυχείτε όμως, οτιδήποτε αυτή την φορά, θα το ξεπεράσουμε γρήγορα, για να φτάσουμε αμέσως στον στόχο μας.

ΛΟΡΑ: Στον επέκεινα ε;

ΣΤΙΒΕΝ: Όπως και να το ονομάσουμε. Επέκεινα, άλλη ζωή, στο μετά. Τι γίνεται όταν...

ΠΑΤΡΙΚ: Πεθαίνεις;

ΣΤΙΒΕΝ: Το ίδιο παραμένει.

ΛΟΡΑ: Και όταν αυτοκτονείς; Τι γίνεται τότε;

ΠΑΤΡΙΚ: Ο Θεός Λόρα πιστεύει ότι όλοι έχουν δικαίωμα στην έλευση στον παράδεισο. Όλοι οι κατατρεγμένοι.

ΣΤΙΒΕΝ: Το μόνο σίγουρο είναι ότι όλοι διασχίζουμε την ίδια όχθη, αθώοι και κολασμένοι.

ΛΟΡΑ: Και για αυτούς που αυτοκτονούν υπάρχει σωτηρία; Ή κυκλοφορούν σαν καταραμένες ψυχές γύρω μας;

ΠΑΤΡΙΚ: Λόρα.

ΣΤΙΒΕΝ: Κοιτάξτε, για εμένα η ζωή είναι ένα λευκό χαρτί που όταν γεννηθούμε, πέφτουμε επάνω του σαν μια σταγόνα μελάνης. Το μελάνι απλώνεται και σχηματοποιείται επάνω στο χαρτί μέχρι να στεγνώσει. Αυτή είναι η πορεία μας στην ζωή, το αποτύπωμά μας.

ΛΟΡΑ: Εννοείτε ότι όλα είναι προδιαγραμμένα;

ΠΑΤΡΙΚ: Μα ο Θεός αποφασίζει για εμάς.

ΣΤΙΒΕΝ: Πείτε ότι το αποτύπωμα το δίνει εκείνος, δεν αντιλέγω. Εμείς μέσα σε αυτό το αποτύπωμα κάνουμε τις επιλογές μας γιατί κάποια πράγματα είναι προαποφασισμένα.

ΠΑΤΡΙΚ: Θέλετε να πείτε ότι ήταν γραφτό για τον γιο μας;

ΣΤΙΒΕΝ: Νομίζω ναι, αν αυτό σας μαλακώνει.

ΛΟΡΑ: Γιατί ο γιος μας;

ΣΤΙΒΕΝ: Γιατί κάποιος άλλος.

ΛΟΡΑ: Δεν μου απαντάτε.

ΠΑΤΡΙΚ: Και μετά;

ΣΤΙΒΕΝ: Ο χρόνος δεν είναι γραμμικός αυτή είναι μια ανθρώπινη ψευδαίσθηση. Κι αν δεν υπάρχει χρόνος δεν υπάρχει πριν και μετά, παρελθόν και μέλλον. Όλα συμβαίνουν τώρα.

ΠΑΤΡΙΚ: Μπερδεύομαι.

ΛΟΡΑ: Τότε ο Σεμπάστιαν ζει.

ΣΤΙΒΕΝ: Με καταλαβαίνετε. Εκεί έξω όλα συμβαίνουν τώρα και όλα προϋπάρχουν, γιατί το αποτύπωμα υπήρχε από την αρχή όπως και ο θάνατός του.

ΛΟΡΑ: Αυτό κάνουμε εδώ, αυτό ανακαλούμε;

ΣΤΙΒΕΝ: Φανταστείτε το σύμπαν σαν μια τεράστια βιβλιοθήκη με αρχεία. Όλα μπορούμε να τα ανακαλέσουμε γιατί όλα υπάρχουν. Τα αποτυπώματα δεν σβήνουν ποτέ.

ΠΑΤΡΙΚ: Στην αποκάλυψη του Ιωάννη μιλάει για την Δευτέρα παρουσία. Τότε θα αναστηθούν οι νεκροί και θα έρθουν να

ζήσουν μαζί μας και μόνο όσοι υπήρχαμε αναμάρτητοι, θα ζήσουμε μαζί την αιώνια βασιλεία.

ΣΤΙΒΕΝ: Ο Καθένας βρίσκει τον τρόπο του να πει μια ιστορία. Ας πούμε ότι το θαύμα της ανάστασης συντελείτε καθημερινώς. Αρκεί να μπορούμε να το δούμε.

ΠΑΤΡΙΚ: Θέλετε να πείτε ότι μπορείτε να τον αναστήσετε λοιπόν;

ΛΟΡΑ: Μπορείτε να μας τον ξαναφέρετε κοντά μας; Μπορείτε να μας φέρετε πίσω τον Σεμπάστιαν;

ΣΤΙΒΕΝ: Ο Σεμπάστιαν είναι εδώ και πάντα θα είναι εδώ. Ας πούμε μπορώ να τον φέρω όπως τον απαιτείτε εσείς, στα πλαίσια της ανθρώπινης αντίληψης.

ΛΟΡΑ: Δεν με νοιάζουν αυτά που λέτε. Θέλω να τον δω.

ΣΤΙΒΕΝ: Έχετε υπομονή.

ΠΑΤΡΙΚ: Μπορούμε να ξεκινήσουμε;

ΣΤΙΒΕΝ: Σε λίγο. Όταν θα είναι έτοιμη η Ήβη. Φέρατε τα αντικείμενα που σας ζήτησα; Βλέπετε με τον σταυρό δεν λειτούργησε καλά.

ΛΟΡΑ (ανοίγει την τσάντα της): Αυτό είναι το αγαπημένο του φανελάκι, δεν το έβγαζε ποτέ από πάνω του, αχ. Έχει στάμπα το αγαπημένο του συγκρότημα.

ΣΤΙΒΕΝ: Ωραία αυτό θα βοηθήσει.

ΠΑΤΡΙΚ: Και τι κάνουμε τώρα;

ΣΤΙΒΕΝ: Για αρχή θα χαμηλώσουμε τα φώτα.

Πηγαίνει στο φωτιστικό και το χαμηλώνει αρκετά ώστε να αφήσει λίγο φως ίσα ίσα. Έπειτα ανάβει κάποια κεριά που έχει επάνω στο γραφείο.

ΣΤΙΒΕΝ: Η φωτιά έχει κάτι μυσταγωγικό δεν νομίζετε; Πάντα βοηθάει στην σύνδεση. Θα δείτε θα πάει καλύτερα αυτή την φορά.

Ο Στίβεν κοιτάζει το ρολόι του και κάθεται στην πολυθρόνα.

ΛΟΡΑ: Και τώρα;

ΣΤΙΒΕΝ: Υπομονή. Λίγη υπομονή ακόμη.

3.

Η Ήβη προχωράει πάνω κάτω νωχελικά, λες και είναι σε νιρβάνα με κλειστά μάτια. Πότε κοντοστέκεται, πότε ανασαίνει βαριά. Ο φωτισμός είναι χαμηλός και βλέπουμε τις σκιές της πίσω από τα κεριά. Στις θέσεις τους ακίνητοι, ο Στίβεν, ο Πάτρικ και η Λόρα, κρέμονται από τα χείλι της.

HBH: Συνεχώς αναρωτιόμαστε: Γιατί πρέπει να γίνεται πόλεμος; Γιατί οι άνθρωποι δεν μπορούν να ζήσουν ειρηνικά; Γιατί τόση καταστροφή; Μήπως οι άνθρωποι είναι τρελοί Κίττυ;

ΛΟΡΑ: Αυτή είναι η Άννα Φρανκ.

ΠΑΤΡΙΚ: Αφού δεν είναι η Ζαν Νταρκ σε καλό δρόμο είμαστε.

ΣΤΙΒΕΝ: Σουτ. Που είσαι τι βλέπεις;

Η Ήβη πιάνει το κεφάλι της σαν να πονάει. Ξαφνικά αρχίζει να τραγουδάει.

HBH: Και θα θέλεις μπουμ μπουμ... I say boom boom boom... Σαν τρελός να μπουμ μπουμ... Now let me hear ya say wayoh.

ΛΟΡΑ: Τι εννοεί με το μπουμ μπουμ;

ΠΑΤΡΙΚ: Άστο καλύτερα, δεν είναι για εμάς αυτά.

HBH: Πως το τρι- βλάχα μου μωρή, πως το τρίβουν το πιπέρι, του διαβόλου οι καλογέροι;

ΛΟΡΑ (πάει να ρωτήσει): Ε, τι...

ΠΑΤΡΙΚ: Μη ρωτήσεις πάλι.

ΗΒΗ: Με τον πούτσο τους το τρίβουν και το ψιλοκοπανίζουν.

ΛΟΡΑ: Α!

ΠΑΤΡΙΚ: Κλείσε τα αυτιά σου Λόρα μέχρι να συντονιστούμε.
Θα σε σκουνητήξω εγώ όταν έρθει η ώρα.

ΣΤΙΒΕΝ: Το ξέρω ακούς πολλές φωνές μέσα σου. Σιγά, σιγά ξεπερνάς τον θόρυβο που σε διασπάει και η φασαρία εξασθενεί. Μύρισε ξανά το μπλουζάκι.

Η Ήβη σηκώνει το μπλουζάκι και το μυρίζει. Ανοίγει τα μάτια της σαν δαιμονισμένη.

ΗΒΗ: Μμμ, ιδρώτας, σπέρμα και αίμα, τα αγαπημένα μου υγρά. Από ποιον άσπιλο νεανία σήμερα θα τα στραγγίξω;

ΛΟΡΑ: Πάτρικ!

ΠΑΤΡΙΚ: Τα αυτιά Λόρα. Τα αυτιά.

Η Λόρα τα κλείνει.

ΗΒΗ: Ποιο από εσάς τα απολωλότα πρόβατα, θα εκσπερματώσει στην μουράκλα μου απόψε;

ΠΑΤΡΙΚ (βγάζει τον σταυρό του): Απεταξάμην τον σατανά τέκνο μου. Λόρα απεταξάμην.

ΛΟΡΑ: Απεταξάμην τον σατανά, απεταξάμην.

ΗΒΗ: Βγάλτε τα μυτερά σας όργανα και ελάτε να με σουβλίσετε. Θέλω να νιώσω σε όλες τις τρύπες μου να παίζουν τα βιολιά σας.

ΛΟΡΑ: Την φιλαρμονική θα παριστάνουμε τώρα;

ΠΑΤΡΙΚ: Δεν εννοεί ακριβώς αυτό Λόρα... Δεν σου είπα να μην ακούς;

ΗΒΗ: Και εσύ κυριούλα βλέπω κατέχεις καλά την τέχνη της γλώσσας. Δεν μου κάνεις μια χάρη, εκεί κάτω φλέγεται το -

ΠΑΤΡΙΚ: Μη το πεις.

ΗΒΗ (με λεπτή φωνή): - Μόνη περπατώ νηστική και βιτρίνες κοιτάζω... (μπάσα φωνή) Και το πράμα μου πότε πότε λαμπαδιάζω.

ΠΑΤΡΙΚ: Ο Σατανάς ο ίδιος.

ΛΟΡΑ: Α, βοήθεια.

ΠΑΤΡΙΚ (προσεύχεται): Βοήθησέ μας Θεέ μου, εμάς τους πιστούς σου, που μπορεί σαν άσωτοι υιοί να πήραμε λάθος δρόμο αλλά μετανοήσαμε και βρεθήκαμε πάλι στον επουράνιο δρόμο της χάρης σου.

ΛΟΡΑ: Πάτερ ημών, ο εν τοις ουρανοίς, αγιασθήτω το όνομά σου, ελθέτω...

ΗΒΗ: Θα έρθετε να με ξεπαρθενέψετε ζωντόβολα ή θα καυλαντίζετε με τον υιό σωτήρα;

ΛΟΡΑ: Πάτρικ έλεος! Δεν είναι πράγματα αυτά.

ΠΑΤΡΙΚ (σηκώνονται όρθιοι): Λυπάμαι. Δεν είμαστε εμείς για τέτοια, καταντάει ανέκδοτο.

ΣΤΙΒΕΝ: Καθίστε.

ΛΟΡΑ: Ντρέπομαι που μπήκαμε σε αυτή την διαδικασία, είναι βεβήλωση της μνήμης του παιδιού μας.

ΣΤΙΒΕΝ: Μα είναι σε έκταση.

ΛΟΡΑ: Σε κάτι άλλο είναι που η ανατροφή μου δεν τολμάει να το ξεστομίσει.

ΠΑΤΡΙΚ: Δεν ξέρω τι κάνετε στην κόρη σας τόση ώρα μέσα, αλλά αυτή κατέφτασε ξαναμμένη. Θεέ μου συγχώρα με.

ΣΤΙΒΕΝ: Υπερβάλετε. Καταλάβετε, μην λέμε πάλι τα ίδια.

ΠΑΤΡΙΚ: Είναι αργά πια για να μας πείσετε. *(προχωράει προς την έξοδο)*

ΗΒΗ (μελιστάλαχτα): Τα λαμπερά σου χρόνια θα περνάν, Άγγελοι θα στολίζουν το πρόσωπό σου και αν έρθεις στα χέρια μου ξανά, μεγάλος θα σαι πια, μα θα παραμένεις γιος μου.

ΛΟΡΑ: Πάτρικ περίμενε.

ΠΑΤΡΙΚ: Τι Λόρα;

ΛΟΡΑ: Είναι το νανούρισμα. Αυτό που του τραγουδούσα όταν ήταν μικρός.

ΗΒΗ: Είναι η ζωή πότε φθονερή πότε φαρμάκι στάζει, μα είναι φορές αξίζει να την ζεις και το άρωμα της σε μεθάει. Έτσι και εγώ σε προκαλώ, στα χέρια μου σα μεγαλώσεις, να γίνεις άξιος άντρας δυνατός και να μεστώσεις.

Ο Πάτρικ και η Λόρα ξανακάθονται στις καρέκλες.

ΣΤΙΒΕΝ: Ποιος είσαι;

ΗΒΗ: Όχι γιατί να το περνώ αυτό.

ΣΤΙΒΕΝ: Σεμπάστιαν;

ΗΒΗ: Είναι οι μέρες βάνουσες, καρφιά στα χέρια μου, σίδερα στον λαιμό μου, τα βράδια αγκάθια στο κεφάλι μου, αγεφύρωτος ο συνειρμός μου.

ΣΤΙΒΕΝ: Τι σου συμβαίνει Σεμπάστιαν;

ΗΒΗ: Και που πορεύομαι δεν ξέρω εγώ, σαν μάρτυρας ποιον να βρω σταυρό, στους ώμους μου να βάλω; Ποιες αμαρτίες να πληρώσω; Πρόλαβα να κάνω; Ή σαν αμνός θα σφαχτώ στον βωμό, αθώος για εγκλήματα άλλων.

ΣΤΙΒΕΝ: Σας θυμίζουν τίποτα τα λόγια του;

ΠΑΤΡΙΚ: Όχι, όχι.

ΛΟΡΑ: Ναι.

ΠΑΤΡΙΚ: Ναι;

ΛΟΡΑ: Είναι τα ποιήματά του. Τα τελευταία χρόνια έγραφε συχνά. Δεν με άφηνε να τα δω, αλλά μια φορά που κοιμόταν–

ΠΑΤΡΙΚ: Ψαχούλεψες στο γραφείο του;

ΛΟΡΑ: - Πήραν καταλάθος τα μάτια μου μερικά γραπτά του και τα διάβασα. Δεν τα καταλάβαινα. Τώρα όμως...

ΠΑΤΡΙΚ: Τώρα τι;

ΣΤΙΒΕΝ: Μετά οι συζητήσεις. Πες μου Σεμπάστιαν είσαι εδώ;

ΗΒΗ: Χαλαρά τα δυο μου χέρια τα χτυπώ. (τα χτυπάει)

ΣΤΙΒΕΝ: Ωχ, χάθηκε πάλι.

ΠΑΤΡΙΚ: Όχι αυτός είναι ο Σεμπάστιαν. Ποτέ δεν απαντούσε σοβαρά.

ΗΒΗ: Και ας είμαι εγώ παιδί ξέρω πάντα να γελώ, χαρωπά τα δυο μου χέρια τα χτυπώ. (χτυπάει δυο φορές τις παλάμες της)

ΣΤΙΒΕΝ: Θέλεις να μας πεις κάτι Σεμπάστιαν; Είσαι εδώ μαζί μας, ασφαλώς.

ΗΒΗ: Χαρωπά και αν φωνάζω δυνατά. Α, Α, Α!

Κάθε Α, είναι διαφορετικό, ξεκινάει σαν να πονάει και τελειώνει σαν να υποφέρει εσωτερικά.

ΛΟΡΑ: Είσαι καλά Σεμπ μου;

ΣΤΙΒΕΝ: Σεμπάστιαν μίλα μας μπορούμε να σε ακούσουμε.

ΗΒΗ (γυρνάει με ύφος): Στου κουφού την πόρτα όσο θέλεις βρόντα.

ΣΤΙΒΕΝ: Έχεις θυμό Σεμπάστιαν; Πες μου.

ΗΒΗ: Αφήστε με ήσυχο. Καταδικάστηκα αιώνια να σέρνω το κουφάρι μου και τα όρνια να με περιγελάνε. Δεν είστε ικανοποιημένοι με αυτό;

ΣΤΙΒΕΝ: Ποια είναι τα όρνια Σεμπάστιαν; Ποιοι σε κατατρέχουν;

ΛΟΡΑ: Σεμπάστιαν μου, σ' αγαπώ.

ΗΒΗ: Θόρυβος, παντού θόρυβος. Που είναι η θάλασσα να με πνίξει, τα κύματα να με ζώσουν, γλυκός θάνατος για συντροφιά;

ΠΑΤΡΙΚ: Γιε μου σ' αγαπάμε. Αυτό θέλουμε να ξέρεις. Πάντα σ' αγαπούσαμε.

ΗΒΗ: Στο τώρα ξεδιπλώνομαι, στο τώρα αναμασάω κάθε λέξη, στο τώρα πεδικλώνομαι και πέφτω, στο τώρα ανασηκώνομαι και μετέωρος για πάντα στέκω.

ΛΟΡΑ: Εμείς είμαστε εδώ για εσένα.

ΗΒΗ: Εμείς και ο κόσμος. Εμείς και οι άνθρωποι. Εμείς και οι άλλοι.

ΣΤΙΒΕΝ: Σεμπάστιαν είσαι εσύ; Δώσε μας ένα σημάδι τι βλέπεις;

ΗΒΗ: Το σώμα μου...

ΣΤΙΒΕΝ: Τι το σώμα σου;

ΗΒΗ: Το χτυπάει με δύναμη ο αέρας και θέλει να πετάξει ελεύθερο...

ΛΟΡΑ: Κρατήσου παιδί μου.

ΗΒΗ: Πετάω ελεύθερος...

ΛΟΡΑ: Μη! Περίμενε...

ΗΒΗ: Η δροσιά του γρασιδιού στάζει γύρω μου. Το σώμα γίνεται ελαφρύ... Εξασθενώ. -

ΛΟΡΑ: Όχι! (κλαίει)

ΗΒΗ: Νιώθω μια απέραντη θαλπωρή, σαν να φυτρώνει στην μοναξιά μου μια παπαρούνα, που ο ήλιος τη καλεί να φουντώσει.

ΛΟΡΑ: Σεμπάστιαν μου μην φεύγεις.

ΣΤΙΒΕΝ: Σας παρακαλώ όχι συγκινήσεις, δεν κάνει.

ΠΑΤΡΙΚ: Λόρα ηρέμησε.

ΗΒΗ: Είναι τόσο ζεστός ο ήλιος, με καλεί κοντά του.

ΛΟΡΑ: Μείνε Σεμπάστιαν, μείνε.

ΗΒΗ: Το φως με πλημυρίζει, το φως.

ΛΟΡΑ (σπαρακτικά): Σεμπάστιαν, όχι.

Η Ήβη λιποθυμάει. Ο Στίβεν την προλαβαίνει, την πιάνει και την καθίζει στην πολυθρόνα.

ΠΑΤΡΙΚ: Λόρα, μην ανησυχείς, είναι καλά.

ΣΤΙΒΕΝ: Ξύπνα Ήβη, είσαι κοντά μας. Ήβη ξύπνα. Γιατί δεν επανέρχεται;

Καλεί από το τηλέφωνο του γραφείου του.

ΣΤΙΒΕΝ: Μάντη γρήγορα πάρε τον γιατρό Ληρόϊ και πες του να έρθει στο γραφείο μας, είναι επείγον.

ΠΑΤΡΙΚ: Ησύχασε Λόρα, είναι καλά. Τον είδες, είναι καλά.

ΛΟΡΑ: Είναι δυστυχισμένος. Είναι ένα φάντασμα που περιφέρεται ανάμεσα στους νεκρούς και τους ζωντανούς.
(κλαίει)

ΣΤΙΒΕΝ: Ήβη κρατήσου, έρχεται ο γιατρός. Μ' ακούς, κρατήσου.

4.

Ο Στίβεν είναι στο γραφείο του και προσπαθεί να καρφώσει την κορνίζα, με ένα από τα διπλώματα, που είχε πέσει. Ρίχνει μια στο καρφί και χτυπάει το δάχτυλό του.

ΣΤΙΒΕΝ: Άουτς, γαμώ τον Χριστό σου. (το δίπλωμα πέφτει κάτω, το προλαβαίνει πριν σπάσει το τζάμι) Αυτό μας έλειπε τώρα... (φωνάζει) Ήβη, έλα μέσα... Ήβη.

ΗΒΗ (μπαίνει από δεξιά): Τι έγινε ήρθαν τα κοράκια;

ΣΤΙΒΕΝ: Αν σ' ακούσουν να τους λες έτσι αλίμονο σου.

ΗΒΗ: Όχου, τι με φώναξες από τώρα;

ΣΤΙΒΕΝ: Θέλω να με βοηθήσεις.

ΗΒΗ: Πες στην Μάντη, τι την πληρώνεις να κάθεται όλη μέρα στην καρέκλα;

ΣΤΙΒΕΝ: Η Μάντη έχει δουλειά.

ΗΒΗ: Χα, ναι δουλειά το λένε τώρα τα χασκογελάκια στο κινητό. Με τον γκόμενο μιλάει συνεχώς γέρο ξεκούτη.

ΣΤΙΒΕΝ: Μην τολμήσεις να με ξαναπείς... Ποιον γκόμενο, τι θες να πεις;

ΗΒΗ: Τι νόμιζες στην ηλικία της δεν θα παίζει με δυο τρεις;

ΣΤΙΒΕΝ: Σε φώναξα για να βοηθήσεις όχι για να σε πιάσει η πολυλογία σου... Όντως σαλιαρίζεις; Α, δεν θα τα πάμε καλά, καθόλου καλά.

ΗΒΗ: Μπορείς να μου πεις τι θες γιατί έχω και δουλειές;

ΣΤΙΒΕΝ: Θα κρατάω εδώ με το καρφί την κορνίζα που έριξες και εσύ με το σφυρί θα... (γυρνάει προς την κορνίζα)

ΗΒΗ: Έτσι κάρφωσαν και τον Χριστό.

ΣΤΙΒΕΝ: Όμως τους την έσκασε, αναστήθηκε.

ΗΒΗ: Δεν πιστεύω στην ανάσταση αλλά στην εν ζωή δικαίωση.

ΣΤΙΒΕΝ: Άστα αυτά και κάνε αυτό που σου είπα.

Η Ήβη σηκώνει το σφυρί και κάνει μια κίνηση από πίσω στην πλάτη του σαν να τον καρφώνει στο κεφάλι. Ξαφνικά τρομάζει στην ιδέα, την πιάνει έξαψη και το πετάει κάτω. Ο Στίβεν που περιμένει να καρφώσει γυρνάει και την κοιτάζει.

ΣΤΙΒΕΝ: Τι το πέταξες κάτω; Τι ζητάω βοήθεια από εσένα; Ακαμάτρα είσαι σαν την μάνα σου.

ΗΒΗ: Μην τολμήσεις να την ξαναπιάσεις στο στόμα σου.

ΣΤΙΒΕΝ: Ανάθεμα την ώρα που μπήκε σ' αυτό το γραφείο.

ΗΒΗ: Γι' αυτό πήγες και την γκάστρωσες...

ΣΤΙΒΕΝ: Ναι, και τι κέρδισα; Ένα ακόμα λάθος. (δείχνει την Ήβη)

ΗΒΗ: Καμιά φορά εύχομαι να...

ΣΤΙΒΕΝ: Τι;... Πες μου τι;

ΗΒΗ (συγκρατείτε): Τίποτα.

ΣΤΙΒΕΝ: Α, είπα. Λοιπόν πήγαινε και ετοιμάσου αμέσως γιατί οι Τζέφερσον έρχονται.

ΗΒΗ: Δεν μπορώ άλλο να το κάνω. Είδες τι έπαθα τις προάλλες.

ΣΤΙΒΕΝ: Εγώ αυτό που είδα είναι ότι έπαιζες τη νύφη του φρανκενστάιν. Δεν σου είπα να κόψεις όλες αυτές τις ανοησίες που τους τρομάζουν;

ΗΒΗ: Δεν γίνεται, είναι παρορμήσεις της στιγμής, με κυριαρχούν, δεν τις ελέγχω.

ΣΤΙΒΕΝ: Η μαλακία που σε δέρνει κυριαρχεί. Πήγαινε και ετοιμάσου τώρα.

ΗΒΗ: Να πας στο διάολο.

ΣΤΙΒΕΝ: Μίλησα.

ΗΒΗ: Και αυτοί το ίδιο.

Κλείνει την πόρτα δυνατά. Ο Στίβεν καρφώνει το κάδρο με το δίπλωμα και ξαναχτυπάει.

ΣΤΙΒΕΝ: Γαμώ την παναγία σου.

Χτυπάει το τηλέφωνο.

ΣΤΙΒΕΝ: Ναι; Μόνος του; Πω... Εντάξει να περάσει. Δώσε μου ένα λεπτό μονάχα.

Μαζεύει την κορνίζα και την κλείνει στην ντουλάπα μαζί με το σφυρί. Φτιάχνει τα ρούχα του. Ακούγεται χτύπος στην πόρτα.

ΣΤΙΒΕΝ: Παρακαλώ.

Μπαίνει ο Πάτρικ.

ΠΑΤΡΙΚ: Γεια σας κύριε Γουάλας τι κάνετε;

ΣΤΙΒΕΝ: Μια χαρά είμαι Πάτρικ, αλλά γιατί μόνος σήμερα, συνέβη κάτι;

ΠΑΤΡΙΚ: Ήθελα να μιλήσουμε οι δυο μας για κάτι.

ΣΤΙΒΕΝ (του κάνει νόημα να κάτσει): Παρακαλώ.

ΠΑΤΡΙΚ: Κοιτάξτε η Λόρα σήμερα αισθανόταν αδιάθετη και...

ΣΤΙΒΕΝ: Είναι καλά;

ΠΑΤΡΙΚ: Γυναικολογικά μην ανησυχείτε... Λοιπόν, άδραξα την ευκαιρία να έρθω εδώ να μιλήσουμε για κάποια θέματα που με απασχολούν.

ΣΤΙΒΕΝ: Πείτε μου.

ΠΑΤΡΙΚ: Δεν ξέρω τι ακριβώς γίνεται εδώ μέσα. Όμως ό, τι και να γίνεται το κάνω για χάρη της γυναίκας μου. Για να είναι καλά, με νοείται;

ΣΤΙΒΕΝ: Είμαι σίγουρος ότι και οι δυο σας θα μπορέσετε...

ΠΑΤΡΙΚ: Δεν έχω ανάγκη εγώ. Εννοώ ξέρω τι μου γίνεται και τι έγινε. Αν έρχομαι εδώ έρχομαι για την Λόρα.

ΣΤΙΒΕΝ: Μάλιστα το καταλαβαίνω.

ΠΑΤΡΙΚ: Για να μιλήσουμε σταράτα πιστεύω ότι εδώ μέσα γίνεται μια κοροϊδία.

ΣΤΙΒΕΝ: Πάτρικ.

ΠΑΤΡΙΚ: Αφήστε με να ολοκληρώσω χωρίς να με διακόπτετε και μετά μου λέτε ό,τι θέλετε. Η άποψή μου είναι ότι όλα αυτά τα ενεργειακά και τα μεταφυσικά είναι φούμαρα τσαρλατάνων. Δεν ξέρω γιατί εσείς το κάνετε. Στην αρχή μου φαινόσασταν σοβαρός άνθρωπος. Βέβαια μπορώ να καταλάβω τον λόγο.

ΣΤΙΒΕΝ: Με προσβάλετε.

ΠΑΤΡΙΚ: Μισό δεν τέλειωσα. Μπορείτε να συνεχίσετε τις παραστάσεις κύριε Γουάλας αν αυτό σας ευχαριστεί και εγώ θα είμαι από εκεί κάτω να σιγοντάρω και να επικροτώ. Όλα αυτά όμως για χάρη της Λόρας. Αν αυτό της κάνει καλό, θα με έχετε μαζί σας.

ΣΤΙΒΕΝ: Κοίταξε Πάτρικ, κατανοώ ότι σας είναι δύσκολο να πιστέψετε σε κάτι ξένο. Δεν θα προσπαθήσω να σας πείσω. Όμως ό,τι αφορά εμένα, χρειάζεται να υπερασπίσω τον εαυτό μου. Ό,τι κάνω το κάνω με γνώμονα την θεραπεία σας. Δεν έχω σκοπό να κοροϊδέψω ούτε να πειραματιστώ επάνω σε ανθρώπους που πονάνε για να κερδίσω εις βάρος τους. Είναι μια μέθοδος που εξελίσσω χρόνια. Τώρα αν θέλετε να πιστέψετε ή όχι είναι δικό σας θέμα. Δεν μπορώ εκεί να εμπλακώ.

ΠΑΤΡΙΚ: Εμένα με νοιάζει σε όλο αυτό που γίνεται να μην αναμείξετε εμένα. Τίποτα άλλο.

ΣΤΙΒΕΝ: Δηλαδή;

ΠΑΤΡΙΚ: Ακούστε, θέλω εσείς και η κόρη σας να είστε προσεχτικοί σε ότι αφορά εμένα και τον γιο μου. Ξέρετε έχω καθαρό το κούτελό μου χρόνια τώρα. Υπάρχουν άλλα τέσσερα παιδιά που πρέπει να μεγαλώσω και να τους κάνω ενεργούς πολίτες. Υπάρχει μια τάξη με παιδιά που καθημερινώς περιμένουν από εμένα να μάθουν, για να είναι έτοιμοι όταν βγουν εκεί έξω. Προσπαθώ να τους μάθω τον σεβασμό, την αγάπη, τις αξίες προς τον συνάνθρωπο και αυτό θέλει χρόνο και κόπο... Ο γιος μου είχε τα δικά του θέματα. Μακάρι να μπορούσα να είμαι πιο συχνά δίπλα του αλλά δεν γινόταν, υπήρχαν και άλλοι που με χρειάζονταν. Δυστυχώς ήταν αδύναμος.

ΣΤΙΒΕΝ: Οπότε μου ζητάτε αν καταλαβαίνω καλά να μην...

ΠΑΤΡΙΚ: Δεν έχω καμία ευθύνη για την αυτοκτονία του και έχω καθαρή την συνείδηση μου. Δεν θα ήθελα να διαστρεβλωθεί εδώ μέσα κάτι.

ΣΤΙΒΕΝ: Μάλιστα, καταλαβαίνω. Όπως έχετε όμως καταλάβει είναι μια διαδικασία όπου δεν μπορούμε να τα προβλέψουμε όλα.

ΠΑΤΡΙΚ: Δεν με νοιάζουν τα χρήματα.

ΣΤΙΒΕΝ: Βέβαια μπορούμε να περιοριστούμε στα απολύτως απαραίτητα. Στον γιο σας και στο να αισθανθεί καλύτερα η Λόρα. Αυτό δεν θέλουμε εξάλλου, να μαλακώσει ο πόνος;

ΠΑΤΡΙΚ: Τώρα με νοείται... *(ανοίγει την τσάντα του και του δίνει ένα σημειωματάριο)* Αυτό νομίζεις θα σας βοηθήσει.

ΣΤΙΒΕΝ: Τι είναι αυτό;

ΠΑΤΡΙΚ: Ένα από τα ημερολόγια του γιου μου. Εδώ θα βρείτε κάποιες σκέψεις του, που ίσως σας είναι χρήσιμες.

ΣΤΙΒΕΝ: Μα δεν...

ΠΑΤΡΙΚ: Όλα για καλό της Λόρας μην το ξεχνάτε... Α, να σας πληρώσω τις τελευταίες μας συνεδρίες.

ΣΤΙΒΕΝ: Μάλιστα.

Ανοίγει το μπλοκ των επιταγών του. Γράφει ένα ποσό, κόβει ένα τσεκ και το δίνει στον Στίβεν.

ΣΤΙΒΕΝ: Νομίζω κάνατε κάποιο λάθος...

ΠΑΤΡΙΚ: Α, όχι, μην ανησυχείτε. Με όσους μιλάμε την ίδια γλώσσα πάντα είμαι γενναιόδωρος.

ΣΤΙΒΕΝ *(τον προβοδίζει)*: Σας ευχαριστώ. Από δω και πέρα μονάχα θα προοδεύουμε, μέχρι η γυναίκα σας να αγναντεύει το αύριο με προσμονή.

ΠΑΤΡΙΚ: Εις το επανιδείν λοιπόν κύριε Γουάλας.

Ο Πάτρικ φεύγει. Ο Στίβεν κοιτάζει την επιταγή και ξερογλείφεται. Μιλάει στο εσωτερικό τηλέφωνο.

ΣΤΙΒΕΝ: Μάντη έφυγε ο κύριος Τζέφερσον;...

Μάντη: Μόλις έφυγε. Τι μονόχνοτος άντρας.

ΣΤΙΒΕΝ: Άστον αυτόν. Δεν έχω κάποιο ραντεβού άλλο, ε;

ΜΑΝΤΗ: Όχι, όχι το τελευταίο ήταν.

ΣΤΙΒΕΝ: Υπάρχει άλλος εκτός από εμένα στην ζωή σου Μάντη;

ΜΑΝΤΗ: Α, Στίβεν τι έπαθες; Έχω πολύ δουλειά να κάνω.

ΣΤΙΒΕΝ: Έλα μέσα να συνεχίσουμε ό,τι αφήσαμε στην μέση χθες.

ΜΑΝΤΗ: Α, δεν ξέρω έχω τόσα να δακτυλογραφήσω.

ΣΤΙΒΕΝ: Ελπίζω να φοράς εκείνα που σου πήρα... Τα κόκκινα.

ΜΑΝΤΗ: Συνήθως στην δουλειά τα βγάζω, χιχιχι!

ΣΤΙΒΕΝ: Α, είσαι εσύ ένα άτακτο κουνελάκι.

ΜΑΝΤΗ: Και εσύ ένας ζωηρός αρκουδούλης.

5.

Παρόμοιο σκηνικό στο γραφείο, κεριά αναμμένα, η Ήβη περιφέρεται και ο Στίβεν και οι γονείς προσηλωμένοι επάνω της. Αυτή την φορά φοράει ένα λευκό φόρεμα, τα μαλλιά τα έχει λυμένα και έχει μαύρους κύκλους κάτω από τα μάτια. Μοιάζει σαν να έχει βγει από ταινία τρόμου. Η Λόρα έχει μετακινήσει την καρέκλα της πιο κοντά.

ΛΟΡΑ: Σας παρακαλώ αφήστε εμένα... Σεμπάστιαν μ' ακούς; Είμαι η μαμά.

Η Ήβη τότε τραγουδάει, ό, τι ακολουθεί τότε τα λέει πρόζα.

HBH: Don't tell me not to live, Just sit and putter, Life's candy and the sun's a ball of butter.

ΛΟΡΑ: Σεμπάστιαν μου τι κάνεις, είσαι καλά;

HBH: I am a creep, I am weirdo.

ΛΟΡΑ: Είσαι ο γιος μας. Μ' ακούς;

HBH: What the hell, am I doing here? I don't belong here.

ΛΟΡΑ: Πάντα θα είσαι μ' ακούς;... Ε Πάτρικ;

ΠΑΤΡΙΚ: Ε, πως.

HBH (τραγουδάει): Daddy, daddy cool.

ΠΑΤΡΙΚ: Σε εμένα απευθύνεται;

HBH: Papa can you see me? Papa, can you find me in the night?

ΛΟΡΑ: Είναι νύχτα εκεί Σεμπάστιαν;

HBH: Καληνύχτα Κεμάλ αυτός ο κόσμος δεν θα αλλάξει ποτέ.

ΣΤΙΒΕΝ: Όλα αλλάζουν αρκεί να αλλάξουμε την ερμηνεία τους μέσα μας για αυτά.

HBH (τα χέρια σαν να προσεύχεται): Pray to God I can think of a nice, thing to say but I don't think I can, so fuck you anyway. (κοιτάζει τον Στίβεν στην τελευταία φράση)

ΛΟΡΑ: Κάποιος είπε ότι δεν είναι ποτέ αργά να ζήσεις μια ευτυχισμένη παιδική ηλικία. Σεμπτ μου και τώρα μπορεί να είσαι ευτυχισμένος.

HBH: What does my heart feel so bad?

ΛΟΡΑ: Πάτρικ πες και εσύ τίποτα.

ΠΑΤΡΙΚ: Ε... Γιατί το έκανες αυτό αγόρι μου;

HBH: All these accidents that happens, follow the dot, coincidence.

ΠΑΤΡΙΚ: Αφού το βλέπεις μας αγνοεί όπως έκανε στην εφηβεία.

ΛΟΡΑ: Επικοινωνεί μαζί μας όπως ήξερε.

ΠΑΤΡΙΚ: Αντίδραση βγάζει όπως τότε και απαντάει με στίχους, δεν θέλει να μας μιλήσει.

ΛΟΡΑ: Ναι δεν θέλει γιατί κάτι του συμβαίνει. Εμείς όμως πρέπει να βρούμε τον τρόπο να τον πλησιάσουμε.

ΠΑΤΡΙΚ: Αν ήθελα να ακούσω μουσικές καθόμουν στο σπίτι να ακούσω τα βινύλια μου.

ΛΟΡΑ: Αχ, δεν μπορώ.

ΠΑΤΡΙΚ: Ναι όταν δεν θες να ακούσεις την αλήθεια κατάματα, αχ και δεν μπορώ. Δεν είναι ότι δεν μπορείς αλλά ότι δεν θες να ακούσεις Λόρα.

HBH (αιωρείται πέρα δώθε): Oh, can't anybody see, we've got a war to fight. (Τραγουδάει στο παρασκήνιο ενώ τσακώνονται)

ΛΟΡΑ: Είδες τον εξόργισες.

HBH: Never found our way, regardless of what they say.

ΠΑΤΡΙΚ: Εγώ φταίω δηλαδή τώρα;

HBH: How can it feel, this wrong -

ΛΟΡΑ: Πότε τον άκουσες;

ΠΑΤΡΙΚ: Εκεί ήμουν πάντα για όλα τα παιδιά μου.

HBH: From this moment.

ΛΟΡΑ: Ήμουν εκεί σημαίνει περνάω χρόνο μαζί τους, όχι τους αγοράζω πράγματα.

ΠΑΤΡΙΚ: Λόρα προσπαθείς να μου επιφέρεις ευθύνες; Όχι δεν θα πάρω.

ΗΒΗ: How can it feel, this wrong.

ΛΟΡΑ: Προσπαθώ να καταλάβω. Αυτό προσπαθώ να κάνω.

ΠΑΤΡΙΚ: Να καταλάβεις τι Λόρα. Έφυγε. Δέξου το.

ΛΟΡΑ: Όχι είναι εδώ. Εδώ μαζί μας δεν τον βλέπεις;

ΠΑΤΡΙΚ: Εγώ βλέπω ένα θέατρο του παραλόγου.

ΗΒΗ (επιβλητικά): Φύγετε. (απαγγέλει σαν να τους φτύνει)

Σε ποιόν να πιστέψεις άρχοντα,

σε ποιόν θεό ελπίδες ν' αποθέσεις;

Να σκίσω θέλω μόνο τα λιμνάζοντα κορμιά σας,

έξω να χυθούν, τα αποσυνθεμένα σας, αιμοφόρα αγγεία.

Το δέρμα σας να γδάρω, να σας το φορέσω ανάποδα,

εκτυφλωτική παρενδυσία.

Κι ο νους;

Απόρροια μιας απόφυσης απλώς να σας χωλαίνει;

Τις κόρες των ματιών σας προς τα μέσα να αντιστρέψω,

καιρός για ενδοσκόπηση, να γίνει η νύχτα μέρα.

Τα σπλάχνα σας να πλέξω περίτεχνο στεφάνι,
την κεφαλή περήφανη να στέψω.

Τα κόκκαλα στα χέρια σας για λάβαρα να βάλω,
ένας θρίαμβος, μια λιτανεία.

Κι η γλώσσα;

Διχαλωτή, το στόμα να ρυπαίνεται;

Να αναπλάσω θέλω τα ανήλιαγα κορμιά σας
και ίσως κάπως έτσι, έρθει η περισυλλογή.

Ούτε βήμα... (κοιτάει ψηλά) Σε ποιον να πιστέψω άλλονε;
(στον εαυτό της) Αν στα χέρια μου την σάρκα μου δεν πάρω;
(ξεκουρδίζεται σωματικά)

Ο Πάτρικ που κατά την διάρκεια του μονολόγου του έχει
βγάλει τον σταυρό του από τον λαιμό για να προστατευτεί,
τον προστάζει προς την Ήβη.

ΠΑΤΡΙΚ: Θεέ μου, δαιμονίστηκε. Βγες έξω από την κόρη
Σατανά.

ΛΟΡΑ: Όχι ο Σεμπάστιαν είναι, ποίημα του είναι. Όλα θα
φτιάξουν Σεμπ, όλα καλά θα πάνε, θα το δεις.

ΠΑΤΡΙΚ: Σε διατάζω να βγεις εις ονόματι του κυρίου μου.

ΗΒΗ: Βγες λοιπόν, ψυχή μου, απ' τα υπόγεια μπας και
δεις το φως τ' αληθινό.

ΛΟΡΑ: Μαζί θα το δούμε...

ΗΒΗ: Οργιάζει η αγάπη... (τραγουδάει και η Λόρα) του αγγέλου το φτερό τ' αστραφτερό το φορώ για να 'ρθω ν' αναστηθώ.

ΛΟΡΑ: Ν' αναστηθείς Σεμπ μου, να έρθεις στην μανούλα.

ΠΑΤΡΙΚ (κουνάει το κεφάλι αποδοκιμαστικά): Δεν πάμε καθόλου καλά... Κύριε Γουάλας πείτε κάτι. Τόση ώρα δεν μιλάτε.

ΣΤΙΒΕΝ: Ε, με συνεπήρε το κλίμα. Αλλά θεωρώ είναι καλό που δίνουμε το βήμα στον Σεμπάστιαν.

ΠΑΤΡΙΚ: Σε ποιον; Χα.

ΣΤΙΒΕΝ: Στον Σεμπάστιαν, Πάτρικ. Να τον ακούσουμε, να δούμε τι χρειάζεται, ποιες είναι οι ανάγκες του.

Η Ήβη αρχίζει να χορεύει ξέφρενα.

ΗΒΗ: All in all theres something to give, all in all there's something to do, all in all there's something to live.

ΣΤΙΒΕΝ: Σεμπάστιαν που είσαι;

ΠΑΤΡΙΚ: Ωχ, αυτές οι ανόητες ερωτήσεις, που είσαι, τι κάνεις. Τι περιμένετε να σας απαντήσει, καλά είμαι εσείς;

ΣΤΙΒΕΝ: Να μου επιτρέψεις Πάτρικ να ξέρω καλά την...

ΠΑΤΡΙΚ: Ελάτε τώρα κύριε Γουάλας που λέτε να είναι; Με τον άγιο Πέτρο και να παίζουν σκάκι;

ΛΟΡΑ: Πάτρικ ντροπή.

ΠΑΤΡΙΚ: Συγχώρα με θεέ μου για την βλασφημία.

ΣΤΙΒΕΝ: Σας παρακαλώ ηρεμήστε όλοι σήμερα. Δεν γίνετε έτσι να κάνουμε δουλειά. Έχουμε καλέσει εδώ τον Σεμπάστιαν και πρέπει...

ΠΑΤΡΙΚ: Α, αν έχουμε καλεσμένους να τους κεράσουμε και κάτι.

ΛΟΡΑ: Πάψε βέβηλε. Τ' ακούει το παιδί μας.

ΠΑΤΡΙΚ: Τι θες γιε μου; Εκείνο το γλυκό που έφτιαχνε η μαμά και σου άρεσε; Πως το λένε Λόρα περγαμόντο; Οι αχάριστοι ήρθαμε με άδεια χέρια αλλά και εσύ δεν έφερες κάτι.

ΛΟΡΑ (κλαίει): Σταμάτα...

ΠΑΤΡΙΚ: Έλα κάτσε, πες μας τι νέα στον παράδεισο; Ή μήπως πέρασες από την κόλαση και πήρε φωτιά ο κώλος;

ΛΟΡΑ: Σάτυρε, θα νομίζει ότι τον ειρωνευόμαστε και θα φύγει.

ΣΤΙΒΕΝ: Πάτρικ η Λόρα.

ΠΑΤΡΙΚ: Ουφ... Εντάξει. Μη με κοιτάτε σας παρακαλώ... Με συγχωρείτε... Ηρέμησε Λόρα. Δεν ξέρω τι με έπιασε.

ΣΤΙΒΕΝ: Καταλαβαίνω ότι η παρουσία του σας προκαλεί εκνευρισμό. Δεν είναι ότι πιο εύκολο για έναν γονιό να βλέπει

τον... Αχ, θέλω να του κάνω κάποιες ερωτήσεις με την ησυχία μου, σας παρακαλώ αφήστε με να...

ΜΑΝΤΗ (από την ενδοεπικοινωνία): Ρωτήστε τον αν ήταν κοντά του κάποιος εκείνες τις ώρες.

ΠΑΤΡΙΚ: Από πού ακούστηκε αυτό; Είναι και εγγαστρίμυθη;

ΜΑΝΤΗ: Καλέ εγώ είμαι η Μάντη που κλείνετε τις συνεδρίες, κάνω διάλλειμα για φαγητό, παράγγειλα κινέζικο και σας παρακολουθώ μέχρι να τελειώσω.

ΛΟΡΑ: Θεέ μου τι ντροπή, γίναμε θέαμα.

ΗΒΗ: Ακατάλληλο για ανηλίκους. Μέσα στους δρόμους φιλιόμαστε...

ΣΤΙΒΕΝ: Μάντη όχι τώρα. Κλείσε σε παρακαλώ.

ΗΒΗ: Στις λεωφόρους στα πάρκα στους κήπους...

ΠΑΤΡΙΚ: Πίστευα ότι υπάρχει μια εχεμύθεια σ' αυτές τις συναντήσεις.

ΗΒΗ: Γίναμε θέαμα πια ακατάλληλο...

ΜΑΝΤΙ: Αν θέλετε καλό κινέζικο να σας παραγγείλω από απέναντι μπουκιά και συγχ... Μπιμπ. (κλείνει ο Στίβεν την ενδοεπικοινωνία)

ΗΒΗ: Για ανηλίκους.

ΣΤΙΒΕΝ: Με συγχωρείτε ένα μικρό ατυχηματάκι. Είχα ξεχάσει την ενδοεπικοινωνία ανοιχτή.

ΠΑΤΡΙΚ: Στοιχηματίζω θα έχουμε πολλές ακόμα δυσάρεστες εκπλήξεις...

ΗΒΗ: Στοιχηματίζω θα γυρίσεις στην δικιά μου αγκαλιά...

ΠΑΤΡΙΚ: Ας σταματήσει κάποιος το τζουκ μποξ επιτέλους.

ΛΟΡΑ: Πάτρικ.

ΣΤΙΒΕΝ: Εδώ διεξάγουμε λειτούργημα Πάτρικ μου και πρέπει να μ' αφήσετε να...

ΗΒΗ: Ε μπάρμπα Τσεπέτο πόσο κοστίζει η σωτηρία της ψυχής;

ΣΤΙΒΕΝ: Ήβη!... Ε, Σεμπάστιαν, ηρέμησε.

ΛΟΡΑ: Μα τι λέει;

ΠΑΤΡΙΚ: Να δούμε τι άλλο θα υποστούμε εδώ μέσα.

ΗΒΗ (μπάσα): Δεν έχεις δει ακόμη τίποτα δασκαλάκο της δεκάρας.

ΠΑΤΡΙΚ: Παρακαλώ σε εμένα μιλάς;

ΗΒΗ: Μη μιλάς δεν είναι απαραίτητο, μη μιλάς -

ΠΑΤΡΙΚ: Σεμπάστιαν σου έχω πει όταν σου μιλώ δεν θα με ειρωνεύεσαι δεν θα -

ΗΒΗ: Θα ξεκουμπιστείς σε ένα τέταρτο.

ΠΑΤΡΙΚ: Ως εδώ, τιμωρία για όλο το Σαββατοκύριακο και δεν θα ακούσεις τίποτα από τα βιν... Ωχ, τι λέω.

ΛΟΡΑ: Είδες αυτά έκανες του παιδιού και πήγε και έπεσε από...

ΣΤΙΒΕΝ: Σας παρακαλώ ηρεμήστε.

ΠΑΤΡΙΚ: Σε κάθε παιδί μας βάζουμε τιμωρίες όταν χρειάζεται, αλλά δεν είδα κανένα τους να...

ΛΟΡΑ: Ο Σεμπ μου ήταν αλλιώτικος. Έπρεπε να του φερθούμε αλλιώς.

Η Ήβη τραγουδάει πάλι στο παρασκήνιο ενώ τσακώνονται.

ΗΒΗ: And I find it kinda funny I find it kinda sad...

ΠΑΤΡΙΚ: Ο Σεμπ σου και ο Σεμπ σου. Έχουμε και άλλα παιδιά Λόρα.

ΗΒΗ: The dreams in which I'm dying Are the best I've ever had...

ΠΑΤΡΙΚ: Μας χρειάζονται και πρέπει να είμαστε δίπλα τους.

ΗΒΗ: I find it hard to tell you I find it hard to take...

ΛΟΡΑ: Και ο Σεμπάστιαν μας χρειάζεται και ο Σεμπάστιαν.

ΗΒΗ: When people run in circles, It's a very, very ...

ΠΑΤΡΙΚ: Πρέπει να το αφήσεις πίσω σου, επιτέλους.

ΣΤΙΒΕΝ: Οι αλληλοκατηγορίες δεν βοηθάνε.

ΗΒΗ: Mad world mad world.

ΜΑΝΤΙ: Καλέ σταματήστε να ακούσουμε τον Σεμπάστιαν που τραγουδάει. Έχει τόσο αγγελική φωνή.

ΣΤΙΒΕΝ: Μάντη!

ΗΒΗ: Λένε πως μας άφηνες στα κύματα, φυλαχτά και μηνύματα...

ΣΤΙΒΕΝ: Θεέ μου πως κλείνει αυτό το μηχάνημα; (το πατάει αλλά δεν λειτουργεί)

ΠΑΤΡΙΚ: Το Τζουκ Μποξ ή το τηλέφωνο;

ΛΟΡΑ: Πάτρικ.

ΜΑΝΤΙ: Νέα τεχνολογία σου λέει μετά τα διαολεμένα.

ΠΑΤΡΙΚ: Ήμαρτον, διαβόλια και τριβόλια.

ΗΒΗ: Τα βρήκανε τα παιδιά και χαθήκανε ξαφνικά... Δικό σας...

ΜΑΝΤΙ (φάλτσα): Λένε πως στα μέρη που ναυάγησες ταξιδεύουνε μάγισσες...

ΣΤΙΒΕΝ: Μάντι βγάλτο τώρα από την πρίζα και ασχολήσου με κάτι άλλο.

ΜΑΝΤΙ: Α, όχι βαριέμαι, ο Καντέρ ο κατακτητής τέλειωσε και δεν έχει κάτι άλλο να δω στην τη... (ο Στίβεν βγάζει την πρίζα)

ΣΤΙΒΕΝ: Και μετά από αυτό το μικρό διάλλειμα...

ΠΑΤΡΙΚ: Ώρα να επιστρέψουμε στο σπίτι μας κύριε Γουάλας;

ΛΟΡΑ (σηκώνεται): Ναι, ναι ήρθε η ώρα.

ΣΤΙΒΕΝ: Όπως επιθυμείτε.

ΛΟΡΑ: Σεμπάστιαν μου πάμε σπίτι τώρα, ο μπαμπάς και η μανούλα θα έρθουν σύντομα να σε ξαναδούν.

ΗΒΗ: Daylight I must wait for the sunrise, I must think of a new life...

ΣΤΙΒΕΝ: Ήβη – Έλα – Πίσω - Στοπ. (χτυπάει τα χέρια του, δυο φορές με συνοπτικές διαδικασίες).

Η Ήβη λιποθυμάει στο πάτωμα.

ΛΟΡΑ: Μα δεν ήταν κάπως γρήγορο;

ΣΤΙΒΕΝ: Μην ανησυχείτε είναι καλά.

ΠΑΤΡΙΚ: Αν νομίζετε.

ΣΤΙΒΕΝ: Θα την συνεφέρω... Από δω.

ΠΑΤΡΙΚ: Ξέρουμε τον δρόμο.

Βγαίνουν έξω. Ο Στίβεν γυρνάει και αρχίζει και χειροκροτεί.

ΣΤΙΒΕΝ: Μπράβο για την παράσταση σου. Συγχαρητήρια, και εις ανώτερα.

ΗΒΗ (καταβεβλημένη): Α!

ΣΤΙΒΕΝ: Σταμάτα να κάνεις τον ψόφιο κοριό.

ΗΒΗ: Τα πόδια μου, αχ, το κεφάλι μου.

ΣΤΙΒΕΝ: Μάλιστα, μάλιστα δεν είσαι καλά.

ΗΒΗ: Αχ, πονάω αλήθεια, χρειάζεται να ξαπλώσω.

ΣΤΙΒΕΝ: Καλά νεαρή μου, καλά...

ΗΒΗ: Δεν νιώθω τα πόδια μου, το σώμα μου πονάει.

ΣΤΙΒΕΝ: Εντάξει μπορείς να πηγαίνεις. Κοίτα όμως μπορεί να την γλύτωσες για σήμερα (η Ήβη ανοίγει δεξιά την πόρτα και βγαίνει) αλλά αύριο θα δώσεις εξηγήσεις για ό,τι έγινε.

Κλείνει την πόρτα με φόρα. Μπαμ! Πέφτει η κορνίζα.

ΣΤΙΒΕΝ: Α!... Αυτό θα το πληρώσεις διαολοκόριτσο.

6.

Ο Στίβεν στο γραφείο του, γράφει κάτι. Χτυπάει η ενδοεπικοινωνία.

ΣΤΙΒΕΝ: Ναι;

ΜΑΝΤΙ: Έχει έρθει η κυρία Τζέφερσον.

ΣΤΙΒΕΝ: Μα, δεν έχουμε ραντεβού σήμερα.

ΜΑΝΤΗ: Λέει πως θέλει να σας μιλήσει.

ΣΤΙΒΕΝ: Καλά δώσε μου ένα λεπτό.

Τελειώνει το γράψιμο και μαζεύει τα χαρτιά και τα τοποθετεί σε ένα συρτάρι. Έπειτα βγάζει μια κολόνια και ρίχνει επάνω του και στον αέρα. Η πόρτα χτυπάει.

ΣΤΙΒΕΝ: Παρακαλώ;

ΛΟΡΑ: Καλημέρα σας κύριε Γουάλας.

ΣΤΙΒΕΝ: Τι μου κάνετε, Λόρα. Δεν είχαμε σήμερα...

ΛΟΡΑ: Δεν νομίζετε ότι είναι απρεπές εκ μέρους σας να με αποκαλείτε με το μικρό μου, όταν εγώ σας προσφωνώ με το επίθετο σας;

ΣΤΙΒΕΝ: Ε, με συγχωρείτε. Δεν το είχα σκεφτεί ότι θα σας πείραζε.

ΛΟΡΑ: Εκπλήττομαι. Νόμιζα ότι η δουλειά σας είναι ακριβώς αυτή, να διαισθάνεστε τα συναισθήματα των θεραπευόμενων σας.

ΣΤΙΒΕΝ: Χμ, ναι. Εννοείται...

ΛΟΡΑ: Δεν εννοώ τίποτα πέρα από αυτό που λέω. Από την στιγμή που εγώ και ο σύζυγος μας κρατούμε τον πληθυντικό και επιτρέπουμε εσάς να μας μιλάτε στον ενικό, μην νομίζετε ότι αυτό σας δίνει κάποια θέση ισχύος.

ΣΤΙΒΕΝ: Ομολογώ ότι αισθάνομαι λίγο μπερδεμένος, για αυτό ήρθες Λο... Ε, ήρθατε κυρία Τζέφ...

ΛΟΡΑ: Ελάτε, μπορείτε να με λέτε Λόρα. Αφού το πήρατε μόνος σας το δικαίωμα μην αρχίζετε τώρα τις σεμνοτυφίες. (κάθεται) Λοιπόν δεν θα σας απασχολήσω και πολύ. Αχ καθίστε, δεν μπορώ τις κωλυσιεργίες.

Ο Στίβεν που έχει μείνει με το στόμα ανοιχτό, κάθεται.

ΣΤΙΒΕΝ: Λοιπόν...

ΛΟΡΑ: Ακούστε ήρθα εδώ για να ξεκαθαρίσω κάποια πράγματα κύριε Γουάλας.

ΣΤΙΒΕΝ: Σας ακούω.

ΛΟΡΑ: Θα τα πάρω τα πράγματα από την αρχή. Μεγάλωσα σε μια πολύτεκνη οικογένεια. Ήμουν η μικρή κόρη του πάστορα. Τότε η κοινωνία δεν συγχωρούσε κανένα λάθος από τις γυναίκες. Να μου πείτε τώρα συγχωρεί;... Είχα τέσσερα μεγαλύτερα αδέρφια. Ναι, τέσσερα και αν θέλεις μαζί με τον πατέρα μου πέντε αρσενικά να κάνουν την ζωή, την δικιά μου και την μητέρας μου κόλαση. Ήμασταν κοινώς εκεί

για να τους υπηρετούμε. Δουλειές στο σπίτι και στην φάρμα όλη την ημέρα. Οπότε όταν μου έγινε το συνοικέσιο, ναι γιατί από συνοικέσιο παντρεύτηκα, οι όροι αγάπη, έρωτας φάνταζαν ένα καλό ανέκδοτο στην εποχή μας. Για εμένα ήταν το διαβατήριό μου να φύγω από εκεί, να φύγω από το σπίτι μου. Η ανόητη έτσι νόμιζα τότε, βλέπετε σε τέτοια κοινωνία είχα μεγαλώσει. Πόσο έχει αλλάξει η κοινωνία μας σήμερα θα μου πείτε, αν θέλετε την γνώμη μου όχι και πολύ. Μπορεί στην τεχνολογία να γίνονται τεράστια βήματα από την μια μέρα στην άλλη και να μην προλαβαίνουμε τις εξελίξεις, αλλά σε κάποια βασικά θέματα όπως είναι τα ανθρώπινα δικαιώματα, η κοινωνία βαδίζει με ρυθμούς χελώνας.

ΣΤΙΒΕΝ: Γιατί μου τα λέτε όλα αυτά;

ΛΟΡΑ: Ένα λεπτό, θα φτάσω στο θέμα μας. Και παντρεύτηκα που λέτε τον κύριο Τζέφερσον. Ωραίος κύριος, σοβαρός. Οπότε μια χαρά σκέφτηκα, θα μάθαινα να τον αγαπώ όπως λέει και ο Θεός μας και να γίνω μια άξια γυναίκα που θα στέκεται δίπλα του. Να γίνω, χα, με νοείται; Να γίνω εγώ, για να είμαι αντάξια δίπλα του. Τόσο κουτορνήθι, τόσο ποτισμένα τα μυαλά μας από τις διδαχές της πατριαρχικής μου οικογένειας. Παντρεύτηκα και έκανα παιδιά. Το ένα μετά το άλλο. Τέσσερις γιους. Οι τρεις κακέκτυπα του αντρός μου. Ίδια με τα αδέρφια μου. Τότε άρχισα να καταλαβαίνω, την είχα πατήσει άσχημα. Είχα κοπιάρει μόνη μου μια ρέπλικα των παιδικών μου χρόνων. Μα πώς το έκανα αυτό; Είχα ξαναφτιάξει το ίδιο κλουβί και είχα φυλακιστεί μονάχη...

(ανασαίνει βαριά) Και εκεί που είχα αρχίσει να απελπίζομαι ήρθε ο Σεμπάστιαν. Ωχ, το ομολογώ ήταν ανάσα. Ανάσα, γιατί ήταν διαφορετικός. Όχι, όχι σαν τους άλλους. Δεν ζητούσε κακομαθημένα τα πάντα από μια μάνα δούλα. Και μετά ήρθε και η πολυπόθητη κόρη. Η μικρή μου Άλις. Ό,τι πιο πολυτιμότερο μου έχει μείνει, για αυτό με βλέπετε εδώ ακόμα ζωντανή να σας μιλώ. (δακρύζει)

ΣΤΙΒΕΝ: Κυρία Τζεφ...

ΛΟΡΑ: Ωχ πια, πείτε με σκέτο Λόρα να τελειώνει. Οπότε κύριε Γουάλας γιατί είμαι εδώ; Γιατί βαρέθηκα. Βαρέθηκα να βγαίνουν πάντα αλώβητοι και να μην πληρώνουν. Κουράστηκα να μην δίνουν έστω ένα ψήγμα λάθους στον αφεγάδιαστο εγωισμό τους.

ΣΤΙΒΕΝ: Ποιοι;

ΛΟΡΑ: Όλοι τους. Όλοι αυτοί... Και κυρίως ο άντρας μου.

ΣΤΙΒΕΝ: Τι εννοείς Λόρα.

ΛΟΡΑ: Δεν θέλει να αποδεχτεί, ότι κάναμε λάθη. Ότι φταιξάμε.

ΣΤΙΒΕΝ: Ο Πάτρικ;

ΛΟΡΑ: Κυρίως αυτός. Ο Σεμπ ήταν τόσο ευαίσθητος. Είχε διαφορετικές ανησυχίες. Δεν ήταν από τα παιδιά που τους αρέσει να τρέχουν έξω, να κόβουν με ένα τσεκούρι τα ξύλα, να ανταγωνίζεται ποιος θα το κάνει καλύτερα, ή να βουτάει στο ποτάμι στα κρύα νερά του Μαρτίου, όπως οι άλλοι γιοι μου. Ο Σεμπάστιαν μπορεί να καθότανε μέσα και απλώς να

κοιτούσε τα στάχια καθώς τα φυσάει ο άνεμος. Κάποιος θα έλεγε είχε μια έμφυτη μελαγχολία. Όμως όχι. Δεν ήταν αυτό... Είχε μια ευαισθησία αλλόκοτη, απ' αλλού φερμένη, σαν να άκουγε τους ψίθυρους αυτού του κόσμου, δεν ξέρω πώς να το πω, σαν να σήκωνε το χαλί και έβλεπε από κάτω, στα μύχια της ψυχής μας. Αυτή την ευαισθησία του, ο πατέρας του ποτέ δεν την ενέκρινε.

ΣΤΙΒΕΝ: Τι εννοείται τον απόπαιρνε;

ΛΟΡΑ: Ακόμα χειρότερα, ήταν σαν να μην υπήρχε. Σαν να ήταν μια σκιά γι' αυτόν.

ΣΤΙΒΕΝ: Μήπως ο κύριος Τζέφερσον δεν ήξερε απλώς πώς να του φερθεί;

ΛΟΡΑ: Ελάτε τώρα, κύριε Γουάλας. Μην μου το δικαιολογείται. Ακόμα και τώρα, μετά από ότι έγινε παραμένει άτεγκτος.

ΣΤΙΒΕΝ: Τι θα ήθελες δηλαδή να κάνει;

ΛΟΡΑ: Να λυγίσει. Να κλάψει. Να παραδεχτεί το λάθος του.

ΣΤΙΒΕΝ: Λέτε να μη το κάνει; Μήπως με τον τρόπο του;

ΛΟΡΑ: Όχι, όχι. Αποφεύγει κάθε ευθύνη. Αυτός είναι ο τρόπος του για να προχωράει.

ΣΤΙΒΕΝ: Λόρα σε βλέπω να έχεις μέσα σου πολύ θυμό. Οργή, θα έλεγα.

ΛΟΡΑ: Μα γίνεται να μην έχω; Έχασα τον Σεμπάστιαν μου. Τον έχασα.

ΣΤΙΒΕΝ: Χμ... Μισό λεπτό... (ανοίγει την ενδοεπικοινωνία)
Μάντη θέλω να μου ακυρώσεις το επόμενο ραντεβού.

ΛΟΡΑ: Γιατί το κάνετε αυτό;

ΣΤΙΒΕΝ: Μπορείς να με φωνάζεις Πάτρικ.

ΛΟΡΑ: Πάτρικ... Ε... Δεν ήρθα εδώ για να αποκτήσουμε
οικιο...

ΣΤΙΒΕΝ: Μίλησε μου ξανά για τότε, νομίζω θα σε ανακουφίσει.

ΛΟΡΑ: Για πότε;

ΣΤΙΒΕΝ: Τότε που ο Σεμπάστιαν έφυγε. Προσπάθησε να
θυμηθείς λεπτομέρειες.

ΛΟΡΑ: Ουφ...

ΣΤΙΒΕΝ: Σε δυσκολεύει;

ΛΟΡΑ: Όχι να, είναι που φοβάμαι μήπως τον ξεχάσω. Ξεχάσω
πως ήταν.

ΣΤΙΒΕΝ: Λόρα κλείσε τα μάτια σου και χαλάρωσε πίσω στην
πολυθρόνα... (η Λόρα κλείνει τα μάτια της) Ένα απαλό αεράκι
φυσάει στο πρόσωπό σου και σε ταξιδεύει... Πηγαίνεις πριν έξι
μήνες. Που είσαι;

ΛΟΡΑ: Κάνω δουλειές στο σπίτι μου. Αχ, αυτή η ηλεκτρική δεν
ρουφάει τίποτα. Ο Πάτρικ μου το είχε υποσχεθεί, θα την
ξεβίδωνε και θα καθάριζε τα φίλτρα από την σκόνη. Ουφ, όλα
μόνη μου πρέπει να τα κάνω.

ΣΤΙΒΕΝ: Ο Σεμπάστιαν που είναι.

ΛΟΡΑ: Αχ μιλήσαμε το Σάββατο ήταν στο δωμάτιό του. Κάποια ταινία θα έβλεπε και θα κοιμόταν. Αχ, προσπαθούσα να του πω να χαμηλώσει την μουσική να τον ακούσω αλλά οι νέοι δεν θέλουν, δεν θέλουν ποτέ να μας ακούσουν, δεν αντέχουν τις ανησυχίες μας.

ΣΤΙΒΕΝ: Τι σπούδαζε;

ΛΟΡΑ: Α, δεν είχε κατασταλάξει πιστεύω. Όλο άλλαζε γνώμη. Την μία ήθελε κομμωτής, την άλλη νομική. Ήταν πολύ έξυπνος και μαθηματικό μυαλό. Τώρα είχε περάσει στην φιλοσοφική αλλά ούτε αυτό τον ενθουσίαζε. Αν με ρωτάτε πια πιστεύω ότι σ' ένα ήταν καλός, στο να γράφει. Ήξερε πώς να πει μια ιστορία με αρχή μέση και τέλος. Ναι σε αυτό ήταν πολύ καλός ο γλυκός μου.

ΣΤΙΒΕΝ: Μάλιστα... Λόρα, πήγαινε πάλι στην στιγμή που το έμαθες.

ΛΟΡΑ: Ε, χτυπάει το τηλέφωνο. Αφήνω την σκούπα. Είναι ο κύριος Ντόρις από το αστυνομικό τμήμα. Απορώ. Τον ρωτάω αν είναι καλά ο Πάτρικ και μήπως ήπια πάλι πολύ. Μου λέει ότι θέλει να έρθει να με δει. Τον ρωτάω αν έγινε κάτι. Μου λέει καλύτερα από κοντά. Του λέω, όχι. Απαιτώ να μου πει από το τηλέφωνο. Μου λέει, ότι ο Σεμπάστιαν κάτι έπαθε. Ο Σεμπ μου δεν είναι καλά. Θεέ μου, κάτι συμβαίνει. Τι του λέω, είναι στο νοσοκομείο; Κυρία Τζέφερσον από κοντά, μου λέει. Πείτε μου που είναι το παιδί μου, ουρλιάζω. Έφυγε μου λέει, έφυγε...

ΣΤΙΒΕΝ: Λόρα;

ΣΤΙΒΕΝ: Εκείνη την στιγμή πάγωσα. Όλα πάγωσαν μέσα μου. Η καρδιά μου πάγωσε, το μυαλό μου πάγωσε σαν να είχα φάει την πιο παγωμένη γρανίτα που μας φέρνει κάθε Παρασκευή βράδυ, ο Πάτρικ. Άφησα το τηλέφωνο και έπιασα την σκούπα και άρχισα να την ξεβιδώνω. Την καθαρίζα για ώρα, έβγαλα τα γρανάζια, το φίλτρο, την σακούλα, και τα σκούπισα όλα δεξιοτεχνικά, μέχρι να μην μείνει ίχνος σκόνη μέσα της. Ύστερα έπιασα τον φούρνο, τον έτριβα πόση ώρα, μα πόσο λίπος είχε πιάσει μέσα σ' έναν μήνα, αυτοί οι γιοι μου που θέλουν όλο ψητά. Είχε βραδιάσει όταν κοίταξα γύρω μου και όλα ήταν πεντακάθαρα. Δεν είχα δει ποτέ ξανά το σπίτι μου να λάμπει έτσι. Τότε συνειδητοποίησα ότι ...

Ανοίγει τα μάτια της και αρχίζει να κλαίει με αναφιλητά.

ΛΟΡΑ: Έφυγε... έφυγε... Όχι, όχι.

ΣΤΙΒΕΝ (πάει κοντά της και την αγκαλιάζει): Έφυγε, Λόρα, έφυγε.

ΛΟΡΑ: Όχι, όχι.

ΣΤΙΒΕΝ: Πες μου πως έγινε.

ΛΟΡΑ (στην αγκαλιά του βοερά): Είχε βγει στην ταράτσα του πανεπιστημίου, απ' ότι μάθαμε. Από το σημείο που έπεσε βρήκαν ένα μισογεμάτο μπουκάλι βότκα. Τον βρήκε ο φύλακας το πρωί, μπρούμυτα πεσμένο στο γρασίδι. Δίπλα του φόραγε ακουστικά... Ακουστικά... (με λυγμούς). Μα να

μη μου πει τίποτα, αφού μιλήσαμε στο τηλέφωνο. Είμαι η μαμά του. Η μαμά του.

ΣΤΙΒΕΝ: Λόρα άσε με, να σε βοηθήσω. Ας έρχεσαι μόνο εσύ να συζητάμε γι' αυτό. Νομίζω πως μπορώ να σε βοηθήσω.

ΛΟΡΑ: Αφήστε με κύριε Γουάλας... Σας παρακαλώ καθίστε στην θέση σας.

ΣΤΙΒΕΝ: Μα...

ΛΟΡΑ: Θα με ακούσετε; Ήρθα για κάποιον συγκεκριμένο λόγο μέχρι εδώ.

Ο Στίβεν σηκώνεται και κάθεται πάλι στην θέση του.

ΛΟΡΑ: Δεν ήρθα να με παρηγορήσετε. Ούτε θέλω να διακόψω τις συναντήσεις με τον άντρα μου. Κοιτάξτε κύριε Γουάλας όπως καταλάβατε δεν είμαι καμιά αφελής. Καμιά φορά αφήνομαι. Δεν ξέρω τι ακριβώς γίνεται εδώ μέσα. Αν θέλετε και εγώ προσπαθώ να καταλάβω. Για την ώρα το επεξεργάζομαι. Ξέρω όμως ότι μου δίνει μια ηρεμία... Ότι μπορεί και να... Είναι ξέρετε μια ανακούφιση... Πάντως για ένα πράγμα είμαι απολύτως σίγουρη.

ΣΤΙΒΕΝ: Για τι;

ΛΟΡΑ: Δεν θα φύγω από εδώ μέσα χωρίς να αποδοθούν ευθύνες.

ΣΤΙΒΕΝ: Ευθύνες;... Σε ποιον;

ΛΟΡΑ: Στον Πάτρικ φυσικά.

ΣΤΙΒΕΝ: Μου ζητάτε δηλαδή...

ΛΟΡΑ: Το απαιτώ! Θέλω η Ήβη, ο Σεμπάστιαν, εσείς δεν ξέρω ποιος, να τον κάνετε να σπάσει, να ομολογήσει;

ΣΤΙΒΕΝ: Να ομολογήσει;

ΛΟΡΑ: Να δει το κρίμα του, ότι έφταιξε.

ΣΤΙΒΕΝ: Μα Λόρα, όλο αυτό το μίσος, είναι το μίσος που γαλουχήθηκες καθώς μεγάλωνες, δεν θέλεις να σπάσεις αυτόν τον κύκλο;

ΛΟΡΑ: Βέβαια θα αποζημιωθείτε και με το παραπάνω αν συμβεί αυτό.

ΣΤΙΒΕΝ: Ε, δεν...

Η Λόρα βγάζει ένα τσεκ από την τσάντα της. Το δίνει στον Πάτρικ. Ο Πάτρικ το παίρνει.

ΣΤΙΒΕΝ: Δεν θα έκανα τίποτα επί χρήμασι.

ΛΟΡΑ: Θα έχετε παραπάνω αν ολοκληρώσετε ό,τι σας ζήτησα.

ΣΤΙΒΕΝ: Μα, δεν μπορώ να το δεχτώ...

ΛΟΡΑ: Τα τριπλάσια.

ΣΤΙΒΕΝ: Ας είναι όμως, για να κάνω εκ μέρους σας μια μεγάλη δωρεά στην εκκλησία.

ΛΟΡΑ: Ή να πάτε ένα ταξιδάκι με την Μάντη στην Χαβάη καλύτερα.

ΣΤΙΒΕΝ: Με συγχωρείτε;

ΛΟΡΑ (σηκώνεται): Έτσι δεν κάνατε και με την μητέρα της Ήβης ενώ ήσασταν παντρεμένος στον πρώτο σας γάμο; Βέβαια μετά όταν ήρθε το παιδί αποποιηθήκατε κάθε ευθύνη και την απολύσατε.

ΣΤΙΒΕΝ: Μα πώς...

ΛΟΡΑ: Η δύσμοιρη όταν αρρώστησε είχε εσάς μόνο να αφήσει την μονάκριβή της κόρη, με την ελπίδα ότι θα επανακτήσετε τους δεσμούς μαζί της. Βέβαια εσείς δεχτήκατε για άλλους λόγους, αφού η κακομοίρα σας άφησε ό,τι είχε και δεν είχε... Εμείς οι μεγάλοι από ό,τι φαίνεται έχουμε την τάση να επαναλαμβάνουμε τα λάθη μας δεν νομίζετε κύριε Γουάλας; Τελικά είναι πολύ δύσκολο να σπάσει αυτός ο κύκλος ε;

ΣΤΙΒΕΝ: Μάλιστα, σας καταλαβαίνω... Θα κάνω ό,τι μπορώ.

ΛΟΡΑ: Τώρα νομίζω, συνεννοούμαστε. Μάλιστα, τα χρήματα θα βοηθήσουν και την Μάντη στις σπουδές της... Αλήθεια έχει διαλέξει δραματική σχολή για του χρόνου;

ΣΤΙΒΕΝ: Βλέπω έχετε ενημερωθεί για τα πάντα.

ΛΟΡΑ: Είναι φυσικό ταλέντο από ό,τι λένε στο σχολείο της.

ΣΤΙΒΕΝ: Για να το λένε.

ΛΟΡΑ: Λοιπόν, σας χαιρετώ κύριε Γουάλας, θα τα πούμε σύντομα.

ΣΤΙΒΕΝ: Είμαι σίγουρος.

Η Λόρα κλείνει την πόρτα. Ο Στίβεν κοιτάζει την επιταγή και δαγκώνει τα χείλι του.

7.

Η Ήβη είναι καθισμένη στην δερμάτινη πολυθρόνα του θεραπευτή. Τα χέρια της τα έχει προτεταμένα. Φοράει το λευκό φόρεμα. Σηκώνεται και το αφήνει να πέσει. Φοράει από κάτω μαύρα ρούχα. Κοιτάει μπροστά της. Σαν να κοιτάει τον κόσμο, σαν να μιλάει στον κόσμο. Σαν να ζητάει από τον κόσμο. Απαγγέλει μέχρι που θα κάτσει στα γόνατα στην μέση του καθιστικού και θα κλάψει σαν να υποφέρει, στους τελευταίους στίχους κοιτώντας τους. Δεν είναι ξεκάθαρο αν μιλάει ο Σεμπάστιαν, αυτή, ή αν προβάρει έναν μονόλογο για την δραματική σχολή της.

HBH: Λίγη κατανόηση, λίγη επιείκεια,
από αυτούς που το μετά έχουν δει.
Κι αν τα χέρια μας στέκουν προτεταμένα,
δεν καλωσορίζουν το μέλλον,
μα ούτε ελεημοσύνη ζητούν.
Είναι που η αλλαγή τρομάζει
και θέλουμε πριν την ορμή μας καταπιεί,
να κυριαρχήσουμε σ' αυτήν.
Ακούστε την φωνή μας μέσα στην νύχτα,
σαν να αλυχτάει σκύλος, βοή αέρα που λυσσομανά.
Γιατί ξεχασμένοι στέκουμε,
Μετέωροι μεταξύ ονείρου και ξύπνιου,
ταλαντευμένοι σ' ένα γιατί.
Δεν ζητάμε τίποτα, δεν απαιτούμε κάτι...

Παρά ένα χέρι, στον ώμο μας, την κατάλληλη στιγμή.
Αν είσαι αδελφός, αν είσαι φίλος,
αν είσαι κάποιος άλλος, ή άγνωστος της νύχτας περιπατητής,
έχε τα μάτια σου στραμμένα επάνω μας,
έστω για λίγο, δεν ζητάμε την αμέριστη προσοχή.
Μονάχα μην μας κρίνεις,
στάσου πιο πέρα ως παρατηρητής.
Κι όταν η ζωή φαντάζει τεράστιο κύμα,
όταν το έρεβος στέκει θεόρατο και αχανές μπροστά,
βρες το θάρρος προτού μας διαπεράσει και μας διαλύσει,
στο πλάι σου ασφαλείς να μας τραβήξεις.

Μπαίνει ο Στίβεν.

ΣΤΙΒΕΝ: Τι κάνεις στο γραφείο μου χωρίς να με ρωτήσεις;

ΗΒΗ (συμμαζεύεται): Έκανα λίγη εξάσκηση. Όπως μου έχεις πει.

ΣΤΙΒΕΝ: Επιτέλους μια φορά μ' άκουσες, γιατί αν κρίνω από το χθεσινό φιάσκο...

ΗΒΗ: Σήμερα έχουμε μια καινούρια ημέρα.

ΣΤΙΒΕΝ: Κοίτα 'Ηβη αν συνεχίσει έτσι η κατάσταση δεν θα τα πάμε καλά.

ΗΒΗ: Θέλω να σταματήσω, δεν μπορώ να το κάνω άλλο αυτό.

ΣΤΙΒΕΝ: Α, σου είναι δύσκολο να δίνεις παραστάσεις λες και είσαι σε βαριετέ. Εγώ θα έλεγα, είσαι γεννημένη γι' αυτό.

ΗΒΗ: Δεν μ' αρέσει να κοροϊδεύουμε τον κόσμο.

ΣΤΙΒΕΝ: Κανέναν δεν κοροϊδεύουμε, απλώς προσφέρουμε λίγη ανακούφιση σ' αυτούς που την χρειάζονται.

ΗΒΗ: Λέγοντάς τους ψέματα;

ΣΤΙΒΕΝ: Αχ, μικρή μου δεν ξέρεις τίποτα από την διαδικασία της θεραπείας και είσαι τόσο απαιδευτη να σου εξηγήσω να καταλάβεις.

ΗΒΗ: Μην μου μιλάς σαν να είμαι χαζή.

ΣΤΙΒΕΝ: Κοίτα, ας πούμε, ότι μερικές φορές ο άνθρωπος έχει ανάγκη να πιστέψει και αυτόν τον βοηθάει να προχωρήσει.

ΗΒΗ: Πως μπορεί να βοηθάει το ψέμα;

ΣΤΙΒΕΝ: Τα πράγματα στην ζωή δεν είναι μαύρα ή άσπρα. Δεν υπάρχει το καλό ή το κακό αλλά το ένα εμπεριέχεται στο άλλο. Άκου, έχεις ένα χάρισμα που αυτό μπορεί να βοηθήσει τους ανθρώπους και εμάς εν τέλει.

ΗΒΗ: Μόνο εικόνες βλέπω τίποτα άλλο...

ΣΤΙΒΕΝ: Λες αλήθεια; Εχθές δεν μιλούσε ο Σεμπάστιαν δηλαδή;

ΗΒΗ: Σου το έχω πει τόσες φορές, προαισθήματα και εικόνες από το παρελθόν, αν ακουμπήσω κάποιο αντικείμενο, αν και τις περισσότερες φορές δεν είναι τόσο ξεκάθαρο.

ΣΤΙΒΕΝ: Γιατί έχω την αίσθηση ότι μου λες ψέματα;

ΗΒΗ: Γιατί ποτέ σου δεν με πίστεψες.

ΣΤΙΒΕΝ: Και το νανούρισμα; Μήπως είσαι μια μικρή ψεύτρα;

ΗΒΗ: Παρόρμηση της στιγμής.

ΣΤΙΒΕΝ: Μάλιστα... Λοιπόν ό,τι και αν κάνεις ένα μας νοιάζει: Η δύναμη της αυθυποβολής. Όσο περισσότερο είσαι καλή σε αυτό, τόσο θα τους παρασύρεις να πιστέψουν.

ΗΒΗ: Όλους;

ΣΤΙΒΕΝ: Τι εννοείς;

ΗΒΗ: Τίποτα... Δεν θέλω να το ξανακάνω.

ΣΤΙΒΕΝ (Την αρπάζει από τον ώμο): Α, δεν γίνεται, αυτό να το βγάλεις από το μικρό σου μυαλό. Το ξέρεις ότι ήδη ενδιαφέρονται δυο ζευγάρια ακόμη, που έχουν χάσει τα παιδιά τους; Τώρα ανοίγουν οι δουλειές και εξαρτάται από εσένα, αν οι Τζέφερσονς μας συστήσουν σ' άλλους. Ξέρουν όλο τον καλό κόσμο της εκκλησίας, πηγαίνουν σε ομάδες με γονείς που έχουν αυτοκτονήσει τα παιδιά τους. Καταλαβαίνεις;

ΗΒΗ: Μα, δεν μπορώ, υποφέρω.

ΣΤΙΒΕΝ: Από τι; Αφού μόνο εικόνες λες πως βλέπεις.

ΗΒΗ: Είναι πιο περίπλοκο, δεν καταλαβαίνεις.

ΣΤΙΒΕΝ: Μα, τώρα είναι ευκαιρία, θα αγοράσουμε και το ισόγειο, θα το κάνουμε ζαχαροπλασείο.

ΗΒΗ: Τι σχέση έχει αυτό;

ΣΤΙΒΕΝ: Αχ, μικρή μου δεν έχεις καθόλου εμπορικό μυαλό. Από εμένα φεύγουν με την πίκρα και την θλίψη, οπότε το γλυκό από κάτω θα τους ισορροπεί... Θα βάλω εσένα υπεύθυνη.

ΗΒΗ: Εγώ έχω άλλες βλέψεις, όχι να ξεμείνω εδώ να σε γηροκομήσω.

ΣΤΙΒΕΝ: Άκου, αν θέλεις χρήματα για τις σπουδές σου, θα κάνεις ότι σου πω. Δεν είμαι αρνητικός να πας σε μια δραματική, θα μας βοηθήσει εξάλλου περισσότερο στον σκοπό μας.

ΗΒΗ: Η μαμά, μου άφησε αρκετά χρήματα, να μου τα δώσεις να φύγω.

ΣΤΙΒΕΝ: Που όμως τα διαχειρίζομαι εγώ. Αν θες λοιπόν...

ΗΒΗ: Πόσο ανόητη ήταν που εμπιστεύτηκε εσένα...

ΣΤΙΒΕΝ: Όπως βλέπεις φροντίζω και για τους δυο μας.

ΗΒΗ (φωνάζει): Μόνο η πάρτη σου σε νοιάζει.

ΣΤΙΒΕΝ: Ήβη!

Την αρπάζει από το χέρι και την πηγαίνει προς την ντουλάπα.

ΗΒΗ: Όχι άσε με θα...

ΣΤΙΒΕΝ: Έλα εδώ.

ΗΒΗ: Όχι, τι κάνεις, όχι.

ΣΤΙΒΕΝ: Εκεί μέσα για να σκεφτείς. (την σπρώχνει μέσα και την κλειδώνει)

ΗΒΗ: Άνοιξέ μου τώρα. Δεν μπορείς να το κάνεις αυτό.

ΣΤΙΒΕΝ: Θα κάτσεις εκεί μέσα για να αναλογιστείς το σωστό που πρέπει να πράξεις.

ΗΒΗ: Άνοιξέ μου. Θα σε διαλύσω. Θα φύγω και δεν θα με ξαναδείς.

ΣΤΙΒΕΝ: Από εσένα εξαρτάται αν σε βγάλω το πρωί.

ΗΒΗ: Σε μισώ. Να ήξερες πόσο σε μισώ...

Ο Στίβεν φεύγει. Η Ήβη δίνει κλωτσιές μπουνιές στην ντουλάπα και μετά από λίγο σταματάει. Μικρή παύση. Ακούγεται βοερό κλάμα.

ΗΒΗ: Μαμά που είσαι; Μαμά.

8.

Στο γραφείο συνεδριών όλοι μαζεμένοι. Ο Πάτρικ και η Λόρα με τα μάτια τους στραμμένα στην Ήβη. Η Ήβη στην πολυθρόνα κοιμισμένη. Ο Στίβεν δίπλα της στην καρέκλα.

ΣΤΙΒΕΝ: Βυθίζεσαι στο λιβάδι με τις παπαρούνες. Το άρωμά τους έρχεται και σιγά σιγά σε καλύπτει, αφήνεσαι στην μεθυστική τους μυρωδιά που γλυκά σε κοιμίζει... Το σώμα σου ελαφραίνει και η ψυχή σου σαν να είναι πουλί αρχίζει να πετάει για έναν άλλον κόσμο.

Η Ήβη σηκώνεται.

ΣΤΙΒΕΝ: Που είσαι;

ΗΒΗ: Τόση καταστροφή γύρω πως να την αντέξεις. Ήταν επιλογή σας δύσμοιροι να αφανιστείτε. Τώρα η γη μονάχη θα βγάλει ξανά χορτάρι.

ΠΑΤΡΙΚ: Μάλιστα, η συντέλεια ήρθε.

ΣΤΙΒΕΝ: Σουτ, τι σου συμβαίνει;

ΗΒΗ: Όλα τα καλά του κόσμου τα είχατε κρυμμένα στην ντουλάπα.

ΣΤΙΒΕΝ: Τι κάνουν στην ντουλάπα;

ΗΒΗ: Τι φοβόσασταν και υποκρινόσασταν τόσα χιλιάδες χρόνια δεν έπρεπε από αυτή να βγείτε;

ΣΤΙΒΕΝ: Ποιος είσαι;

ΛΟΡΑ: Δεν είναι ο Σεμπ μου αυτός.

Η Ήβη πηγαίνει στην ντουλάπα. Την ανοίγει μπαίνει μέσα και την κλείνει.

ΠΑΤΡΙΚ: Τώρα τι θα παίξουμε κύριε Γουάλας; Σκοτεινό δωμάτιο;

ΛΟΡΑ: Ούτε το κρυφτό άρεσε στον Σεμπ μου.

ΣΤΙΒΕΝ: Ας περιμένουμε λίγο, θέλει τον χρόνο του να...

Η Ήβη βγαίνει. Φοράει το κοντομάνικο μπλουζάκι του Σεμπάστιαν. Επίσης ένα καπέλο αθλητικό με μαζεμένα τα μαλλιά.

ΛΟΡΑ: Α, τα ρούχα του Σεμπάστιαν.

ΣΤΙΒΕΝ: Σουτ. Σεμπάστιαν είσαι εδώ;

ΗΒΗ: Στα απόνερα που πλύθηκα έλα να κολυμπήσεις, θα βρεις....

ΛΟΡΑ: Δάκρυα χαράς και ευγνωμοσύνης, αγιασμός στο προσκεφάλι να πορευτείς. Τα χρόνια που θα 'ρθουν δεν θα είμαι εδώ μα θα κατοικώ στο σώμα σου... Είναι από τα ποιήματά του.

ΣΤΙΒΕΝ: Σεμπάστιαν κοίτα, είναι μαζί μας οι γονείς σου.

Η Ήβη γυρνάει και τους κοιτάζει.

ΗΒΗ: Γονείς, νονοί, πονεί, πορδή.

ΠΑΤΡΙΚ: Ασυνάρτητο.

ΛΟΡΑ: Έχει ένα συνειρμό, σ' εσένα το' πε.

ΣΤΙΒΕΝ: Ήβ... Σεμπάστιαν μου, η μαμά σου και ο μπαμπάς σου.

Ήβη πιάνει το κεφάλι της σαν να ζαλίζεται και ξανακοιτάει τους γονείς του Σεμπάστιαν σε λίγο.

ΗΒΗ: Μαμά...

ΛΟΡΑ: Εσύ είσαι;

ΗΒΗ: Που είμαι; Τι κάνεις εδώ;

ΛΟΡΑ: Σεμπ μου.

ΗΒΗ: Μπαμπά... Γέρασες.

ΠΑΤΡΙΚ: Ο πόνος... Σεμπάστιαν παιδί μου, εσύ είσαι όντως;

ΗΒΗ: Δεν θυμάμαι τίποτα. Ο Ντάνι που είναι;

ΛΟΡΑ: Ω, τον έχει η Άλις και τον φροντίζει... (προς τον Στίβεν)
Το κουνέλι του.

Οι Λόρα και ο Πάτρικ πάνε και την αγκαλιάζουν.

ΠΑΤΡΙΚ: Σεμπάστιαν πως είσαι;

ΛΟΡΑ: Σεμπ μου. Όλα θα περάσουν.

ΗΒΗ: Ήμουν στην ταράτσα και εκεί κάτω φάνταζε τόσο κοντά το προαύλιο... Σαν όλα να άμβλυναν ξαφνικά, το τοπίο, οι γωνίες, ο χρόνος και εγώ να μην ήμουν εγώ. Τότε τα πάντα

γύρω άρχισαν να με αφομοιώνουν και ήταν σαν να υπήρχα παντού.

ΛΟΡΑ: Σεμπάστιαν μου όλα καλά θα πάνε.

ΗΒΗ: Είναι σαν να έχει περάσει καιρός που έχω να σας δω.

ΠΑΤΡΙΚ: Γιε μου μην ανησυχείς, τώρα θα είσαι πιο δυνατός.

ΛΟΡΑ: Γιατί πριν δεν ήταν;

ΠΑΤΡΙΚ: Εννοώ θα τον βοηθήσουμε να σταθεί στα...

ΛΟΡΑ: Ο Σεμπάστιαν Πάτρικ μου, είναι δυνατός. Αυτό εσύ χρόνια, δεν θέλεις να το καταλάβεις.

ΠΑΤΡΙΚ: Α, εγώ φταίω δηλαδή, όχι εσύ που τον έκρυβες στις φτερούγες σου.

ΛΟΡΑ: Στις φτερούγες μου;

ΠΑΤΡΙΚ: Δεν τον άφηνες να δει τον κόσμο, να πατήσει με τα δικά του πόδια σε αυτόν. Τι θέλει ο Σεμπ μου, πως νιώθει ο Σεμπ μου, μην χτυπήσει ο Σεμπ μου... Να τον κάνεις σε όλα παθητικό και αδρανή.

ΛΟΡΑ: Μα με χρειαζόταν... Όλα πάλι πάνω μου τα γυρνάς... Εσύ πάντα αλώβητος. Εσύ που δεν του έδινες ποτέ τίποτα. Δεν του χαριζόσουν καθόλου. Πάντα έπρεπε να προσπαθήσει περισσότερο, δεν ήταν ποτέ ικανός στα μάτια σου, για σένα ό,τι κι αν έκανε ήταν λίγος. Αυτό τον σκότωσε.

ΠΑΤΡΙΚ: Είσαι τρελή.

ΣΤΙΒΕΝ: Σταματήστε πια. Δεν βλέπετε ότι ο Σεμπάστιαν....

Η Ήβη τόση ώρα έχει φύγει και κρατάει το κεφάλι της στο γραφείο σκυμμένη.

ΛΟΡΑ: Ε Σεμπ, μου συγγνώμη.

Η Ήβη σηκώνεται, πετάει το καπέλο της και ανακατεύει τα μαλλιά της εκστασιασμένη.

ΗΒΗ: Απαλείφω τον άνθρωπον, ον εποίησα από προσώπου της γης, από ανθρώπου έως κτήνους και από ερπετών έως πετεινών του ουρανού, ότι μεταμελήθην, ότι εποίησα αυτούς.

ΠΑΤΡΙΚ: Αυτά είναι από τη Γέννηση.

ΛΟΡΑ: Μα τι λέει;

ΠΑΤΡΙΚ: Μετάνιωσε που μας έφτιαξε τους ανθρώπους και θα μας εξαφανίσει.

ΛΟΡΑ: Ο Θεός!

ΗΒΗ: Σκάστε βέβηλοι που τολμάτε να μου αντιμιλάτε.

ΠΑΤΡΙΚ: Θεέ μου εσύ είσαι; Παρουσιάστηκες σε εμένα τον πιστό;

ΗΒΗ: Προσκύνα υπάνθρωπε.

Ο Πάτρικ σκύβει μπροστά της.

ΠΑΤΡΙΚ: Λόρα και εσύ, ο Θεός.

Σκύβει και η Λόρα. Η Ήβη – Θεός, συνεχίζει με υστερική διάθεση και εκρήξεις.

ΗΒΗ: Όρθια κτήνη, φτου σας που δεν σας εξαφάνισα μια και καλή. Τι κατάφερα που έδωσα δεύτερη ευκαιρία με τον Νώε. Να μου ο μαλάκας. (μουντζώνεται)

ΠΑΤΡΙΚ: Μα...

ΗΒΗ: Σκάσε μην μιλάς. Δεν μπορώ να σας ακούω. Τα νεύρα μου. Και δεν έχω και χάπια. Τι να κάνω να κρυφτώ πίσω από κάνα ροζ συννεφάκι να σας ξεχάσω; Ζωντόβολα. Όχι, τι μου φταίνει τα ζωντανά. Ξύλα απελέκητα. Ανάθεμα την ώρα που είχα την ηλίθια ιδέα να σας δημιουργήσω. Έβαλα τα χεράκια μου και έβγαλα τα ματάκια μου.

ΠΑΤΡΙΚ: Μετανοούμε θεέ μου.

ΗΒΗ: Σκατά στα μούτρα σας κάνετε. Ανθρωπίσκοι. Πως τα κάνετε έτσι και από πού να τα μαζέψω. Βάζω το ένα τούβλο βγαίνει το άλλο. Μια συντέλεια χρειάζεται. Η τέταρτη παρουσία.

ΛΟΡΑ: Μα δεν έχει γίνει καν η δεύτερη.

ΘΕΟΣ: Ποια δεύτερη, που την έχετε κάνει εσείς, έτσι που τα κάνατε όλα μπουρδέλο και δεν το πήρατε χαμπάρι.

ΠΑΤΡΙΚ: Και η τρίτη;

ΘΕΟΣ (υστερικά): Δεν με νοιάζει! Θα κάνω δυο συντέλειες μαζί, να σιγουρευτώ ότι δεν θα μείνει ίχνος σας.

ΠΑΤΡΙΚ: Θεέ μου συγχώρα μας.

ΗΒΗ: Με συγχύσατε... Αχ, με πιάνει πονοκέφαλος... Με... Α, το κεφάλι μου, α, χάνομαι.

ΛΟΡΑ: Ο Θεός σβήνει ένα νερό.

ΠΑΤΡΙΚ: Στίβεν ένα νερό, κάνε κάτι επιτέλους.

Ο Στίβεν που κάθεται στην πολυθρόνα του αδρανής και παρακολουθεί τόση ώρα πάει στην ενδοεπικοινωνία.

ΣΤΙΒΕΝ: Μάντη ένα νερό... Μάντη μ' ακούς; Α, το ξέχασα, έφυγε νωρίτερα, είχε ραντεβού για τα νύχια.

ΗΒΗ: Όλα ένα χάος, μια άβυσσος, μια σκοτοδίνη...

ΛΟΡΑ: Λες να μας κοροϊδεύει;

ΠΑΤΡΙΚ: Ο Σεμπάστιαν ή Ήβη;

ΛΟΡΑ: Δεν ξέρω. Μα ήρθε εδώ ο Θεός;

ΠΑΤΡΙΚ: Γιατί να μην έρθει; Δεν αξίζουμε εμείς μια παρουσία;

ΗΒΗ: ΣΚΑΣΤΕ!

ΛΟΡΑ: Θεέ μου.

ΗΒΗ: Ποιος Θεός καλή μου και κουραφέξαλα.

ΠΑΤΡΙΚ: Τι δεν είσαι;

ΗΒΗ: Ποιο πάνω.

ΠΑΤΡΙΚ: Ποιο πάνω από τον Θεό γίνεται; Δεν γίνεται.

ΗΒΗ (τεντώνει τα χέρια της): Ανόητοι εγώ σας δημιούργησα. Εγώ σας κάνω ό,τι θέλω είστε οι μαριονέτες μου.

ΛΟΡΑ: Α, δεν πάει καλά αυτή σήμερα.

ΗΒΗ: Τολμάς και με αψηφάς; Σου έδωσα εγώ την εντολή; Έγραψα ότι θα πεις κάτι τέτοιο; Ε;

ΠΑΤΡΙΚ: Μα τι λέει;

ΗΒΗ: Σκάσε και εσύ. Ο Πάτρικ λέει, «μα τι λέει;»

ΠΑΤΡΙΚ: Μα τι λέει;

ΗΒΗ: Τώρα μάλιστα. Η Λόρα απαντάει με στόμφο, «δεν έχω ιδέα».

ΛΟΡΑ: Δεν έχω ιδέα.

ΗΒΗ: Αχαχα... Έτσι γνήσια φερέφωνά μου, ό,τι πω εγώ, ό,τι αποφασίσω, που είμαι εδώ τόσο καιρό να ξεροσταλιάζω και τα δάχτυλα μου έχουν πάρει φωτιά να ξεστομίσετε καμιά κουβέντα και εσείς δεν βοηθάτε... Ουφ, τι να γράψω μετά; Α... Τώρα η Λόρα σηκώνεται και αρχίζει να σκούζει σαν φώκια... Σηκώνεται είπα.

Η Λόρα κάπως απρόσμενα σαν να αντιστέκεται αλλά μια δύναμη να την σπρώχνει σηκώνεται και αρχίζει να κουνάει τα χέρια σαν φώκια.

ΗΒΗ: Σκούζει.

ΛΟΡΑ: Σκουαξ!

ΗΒΗ: Σαν φώκια είπα μωρή.

ΛΟΡΑ: Ουνγκ, ουνγκ...

ΗΒΗ: Ο Πάτρικ αρχίζει να χοροπηδάει γύρω σαν βατράχι φωνάζοντας βρεκεκέξ κουάξ κουάξ.

Ο Πάτρικ πάλι παρασυρμένος από μια δύναμη το κάνει.

ΠΑΤΡΙΚ: Βρεκεκέξ, κουάξ κουάξ...

ΗΒΗ (*γυρνάει και κοιτάζει τον Στίβεν*): Εσύ Γιουνγκ από το περίπτερο, τι με κοιτάς; Ανέβα επάνω στο γραφείο και χόρεψε κλακέτες... (*τον προλαβαίνει*) Ο Στίβεν πάει να αντιμιλήσει αλλά μια δύναμη τον παρασέρνει.

Ο Στίβεν ανεβαίνει στο γραφείο πετάει τα πράγματα κάτω και αρχίζει να χορεύει...

ΗΒΗ: Λόρα γίνε το ακαθόριστο μπλε...

Η Λόρα αρχίζει να περιφέρεται γύρω.

ΛΟΡΑ: Είμαι μπλε, ω μελαγχολικό, ουυυ είμαι εδώ, είμαι εκεί, είμαι πιο δίπλα και παραπέρα, είμαι ακαθόριστο, είμαι και θαλασσί είμαι και τυρκουάζ τίποτα δεν με ορίζει.

ΗΒΗ: Πάτρικ είσαι η αστείρευτη ασάφεια.

Ο Πάτρικ τρέχει πέρα δώθε.

ΠΑΤΡΙΚ: Αστείρευτη, διαχέομαι, αχ δεν μπορώ να κάτσω, πήρε φωτιά ο κώλος μου, αλλά τίποτα δεν είναι σαφές, αέρας άνεμος, φωτιά και νερό μαζί, μπρρρ.

ΗΒΗ: Λιγότερα λόγια, μην είστε περιγραφικοί, περισσότερη κίνηση... Εσύ Λακάν από τα καλάθια, είσαι κουνελάκι του πλεϊμπόι και παίρνεις σέξι πόζες, τραγουδώντας το "Simple Man".

Ο Στίβεν αρχίζει να παίρνει πόζες βγάζοντας τα ρούχα του, μέχρι να μείνει με το μποξεράκι, τραγουδώντας, " Simple Man – Lynyrd Skynyrd ".

ΣΤΙΒΕΝ: *Mama told me when I was young,
Come sit beside me, my only son...*

ΗΒΗ: Περισσότερο πάθος Πάτρικ, περισσότερη κίνηση Λόρα, αφεθείτε στην εσωτερική ενόρμηση, μην σκέπτεστε... Περισσότερο νάζι και τσαχπινιά εσύ, Μάρθα Φρόιντ.

Ο Στίβεν τραγουδάει πιο ναζιάρικα. Η Λόρα και ο Πάτρικ, σέρνονται και χοροπηδούν, πέρα δώθε.

ΛΟΡΑ: Αουου, σσσερ, ζζζ...

ΠΑΤΡΙΚ: Φςςς, μπρρρ...

ΣΤΙΒΕΝ: *And be a simple kind of man
Oh, be something you love and understand...*

ΗΒΗ: Πιο γρήγορα... Στακάτο, 1, 2, 3, λαγκάτο, 1, 2, 3... Στακάτο, λαγκάτο.

Πότε χορεύουν σε ροή με το λαγκάτο, πότε διακεκομμένα σαν ρομπότ με το στακάτο. Διαρκεί λίγη ώρα. Τους ξεθεώνει.

ΗΒΗ (χτυπάει τις παλάμες της): Πέστε κάτω.

Πέφτουν και οι τρεις κάτω ξεθεωμένοι.

ΗΒΗ (στον Στίβεν): Όχι εσύ. Εσύ πίσω στον τοίχο τιμωρία... (ο Στίβεν πάει στον τοίχο) Πλάτη. (γυρίζει πλάτη) Με το ένα πόδι όρθιο. (το σηκώνει)

ΗΒΗ: Τώρα ήρθε η μεγάλη στιγμή, αυτή που ο κάθε δημιουργός περιμένει, (τεντώνει τα δάχτυλά της) είναι η στιγμή σας, η στιγμή που θα απαλύνετε τον κόπο μου, η στιγμή που ο ήρωας μιλάει. Σε εσάς ο λόγος.

ΛΟΡΑ: Ε,

ΠΑΤΡΙΚ: Τι;

ΗΒΗ: Μιλήστε.

ΠΑΤΡΙΚ: Λόρα άρχισε εσύ.

ΛΟΡΑ (κοιτάζει γύρω της αμήχανα): Ναι, εγώ... Κοιτάξτε δεν αντέχω άλλο τόσο μισογυνισμό. Είμαι γυναίκα, μητέρα, σύζυγος, εργαζόμενη... Είμαι άνθρωπος, αξίζω. Θέλω να είμαι ελεύθερη, θέλω να πραγματώσω τις επιθυμίες μου. Να κάνω αυτό που θέλω για εμένα, όχι σε σχέση με κάποιον άλλον, με καταλαβαίνετε;. Κουράστηκα πια, κουράστηκα να...

ΗΒΗ: Στοπ. Τι μελοδραματισμοί είναι αυτοί; Τι θυματοποίηση; Κυρά μου όλοι υποφέραμε και κάναμε λάθη αλλά δεν κάναμε και έτσι. Πω, πω σαλάτα μου τα 'κανες... Η σειρά σου τώρα.

ΠΑΤΡΙΚ: Ε... Εγώ... Ξέρετε... Στο σχολείο είναι τόσο ωραία. Περιμένω πότε θα ξεκινήσω το μάθημα... Ξεχύνονται οι νέοι μέσα στην τάξη με τόση ορμή, φρεσκάδα, νεότητα, σαν ένα ποτάμι που παρασύρει και εμένα. Και βλέπω νέα φυτάνια γύρω μου και μπουμπούκια να σκάνε, να ανθίζουν και να μου στέλνουν τις μυρωδιές τους και να ρέουν οι χυμοί τους ζωντανοί, αναζωογονητικοί... (παθιάζεται) Και εγώ εκεί ο κηπουρός τους, που θα τα κλαδέψει, θα τα φουντώσει, θα τα τρυγήσει και θα...

ΗΒΗ: Θα τα πιει στο ποτήρι. Πω, πω τι αρρώστια για έλεγχος είναι αυτή; Και νομίζω πως υφέρπει μια υποβόσκουσα παιδοφιλία... Πω, πασέ. Αμάν αυτή η δραματουργία που πρέπει να γυρνάει πάντα εκεί. Α, δεν μπορώ. Μια ευκαιρία σας έδωσα και τα κάνατε μαντάρα. Δεν ζήτησα εγώ στο έργο μου μελοδραματικά φτιασίδια. Ουφ, έχετε μια τελευταία ευκαιρία... Τελευταία, προσέξτε μην τα θαλασνώσετε πάλι. Κοιτάξτε ο ένας τον άλλον στα μάτια και απλώς μιλήστε: Πείτε την αλήθεια σας, χωρίς φόβο και πάθος.

ΛΟΡΑ: Πάτρικ.

ΠΑΤΡΙΚ: Λόρα.

ΛΟΡΑ: Ω, Πάτρικ.

ΠΑΤΡΙΚ: Ω, Λόρα.

ΛΟΡΑ: Πάτρικ τι κάναμε;

ΠΑΤΡΙΚ: Νομίζω πως...

ΛΟΡΑ: Ναι... Όλα λάθος.

ΠΑΤΡΙΚ: Αποτύχαμε.

ΛΟΡΑ: Ναι αποτύχαμε.

ΠΑΤΡΙΚ: Γιατί;... Γιατί;

ΛΟΡΑ: Είναι η φύση μας φαίνεται.

ΠΑΤΡΙΚ: Των μεγάλων;

ΛΟΡΑ: Των ανθρώπων Πάτρικ.

ΠΑΤΡΙΚ: Και τα παιδιά;

ΛΟΡΑ: Τα παιδιά είναι παιδιά, δεν είναι άνθρωποι ακόμα.

Σέρνονται ο ένας κοντά στον άλλον.

ΠΑΤΡΙΚ: Ω, Λόρα θα με συγχωρέσεις;

ΛΟΡΑ: Εσύ εμένα;

ΠΑΤΡΙΚ: Τόσο θολωμένοι ε;

ΛΟΡΑ: Ο Σεμπάστιαν θα μας συγχωρέσει;

ΗΒΗ: Σας έχω ήδη.

ΛΟΡΑ: Σεμπάστιαν;

ΗΒΗ: Ήταν δικιά μου απόφαση να φύγω.

ΠΑΤΡΙΚ: Γιε μου συγχώρα με. Η αδιαφορία μου σου δημιούργησε τόσο πόνο. Δεν ήξερα πως να σου φερθώ γιατί δεν ήσουν όπως εγώ και αυτό με φόβιζε.

ΛΟΡΑ: Δεν έπρεπε να σε προστατεύω τόσο Σεμπάστιαν, δεν σε άφηνα από δίπλα μου το ξέρω, ήσουν το συναισθηματικό μου μαξιλάρι, ω, παιδί μου τι σου έκανα.

ΗΒΗ: Σταματήστε, τίποτα δεν έχει σημασία πια, ό,τι έγινε έγινε. Το μόνο που θέλω είναι να είστε καλά.

ΛΟΡΑ: Σεμπ μου.

ΠΑΤΡΙΚ: Γιε μου.

Αγκαλιάζονται και οι τρεις για λίγο.

ΗΒΗ: Ήρθε η ώρα.

ΛΟΡΑ: Θα φύγεις;

ΠΑΤΡΙΚ: Άσε μας λίγο να σε χαρούμε ακόμα.

ΗΒΗ: Κάποιος πρόσφατα, μου είπε ότι κάποιοι πηγαίνουμε εκεί ψηλά για να γίνουμε οι φάροι για τα θαλασσοδαρμένα πλοία κάτω στην γη.

ΛΟΡΑ: Τι όμορφο παιδί μου.

ΗΒΗ: Η Ήβη μου το 'πε.

ΠΑΤΡΙΚ: Θα είσαι εκεί πάνω να μας δείχνεις τον δρόμο ε; Μην ξαναχαθούμε γιέ μου.

ΗΒΗ: Θα είμαι πάντα μαζί σας το ξέρετε αυτό. Φεύγω ανακουφισμένος... Μόνο μια χάρη θέλω.

ΛΟΡΑ: Ό,τι θες.

ΠΑΤΡΙΚ: Πες μας.

ΗΒΗ: Βοηθήστε την Ήβη. Είναι και αυτή όπως εγώ... Δεν μπορεί όμως να σπάσει τα δεσμά της. (Δείχνει τον πατέρα της) Κάντε το εσείς για αυτή. Σας παρακαλώ.

ΛΟΡΑ: Ω, γιε μου.

ΠΑΤΡΙΚ: Θα την βοηθήσουμε.

Αγκαλιάζονται. Η Ήβη σηκώνεται και αφήνει τα χέρια τους για να φύγει και ξαφνικά λιποθυμάει πέφτοντας κάτω. Η Λόρα την προλαβαίνει και την καθίζει κάτω. Ο Πάτρικ σηκώνεται και πάει προς τον Στίβεν.

ΠΑΤΡΙΚ: Αρκετά Στίβεν.

ΣΤΙΒΕΝ: Ε, τι έγινε.

Η Λόρα τον πιάνει από το άλλο χέρι.

ΛΟΡΑ: Έλα.

ΣΤΙΒΕΝ: Ε, Λόρα... Μα που με πάτε.

ΠΑΤΡΙΚ: Μαζί μας...

ΣΤΙΒΕΝ: Μα αφήστε με. Τι κάνετε... Όχι...

Η Λόρα και ο Πάτρικ ανοίγουν την πόρτα και τον σέρνουν μαζί τους. Κλείνουν την πόρτα. Η Ήβη σηκώνεται. Κοιτάζει γύρω της. Πηγαίνει στο γραφείο και ανοίγει την ενδοεπικοινωνία.

STIBEN (από το τηλέφωνο): Μα τι κάνετε. Είστε τρελοί. Όχι αφήστε την ζώνη. Όχι μη, α... (κραυγές πόνου)

Η Ήβη κλείνει την ενδοεπικοινωνία. Ανακουφίζεται. Στην συνέχεια βγάζει την μπλούζα του Σεμπάστιαν, την κοιτάζει.

HBH: Σε ευχαριστώ.

Την αφήνει στην πολυθρόνα. Πηγαίνει στην ντουλάπα και την ανοίγει. Βγάζει το σακίδιό της και μονολογεί καθώς αλλάζει μπλούζα και φοράει το τζιν πάνω από το κολάν.

HBH: Καθώς η Ήβη έκλεινε την πόρτα σκεφτόταν πως άφηνε για πάντα πίσω της, ό,τι την κράταγε σφιχτά δεμένη. Τώρα θα πραγμάτωνε κάθε όνειρό της, θα ζούσε για κάθε νέο που δεν μπόρεσε να ζήσει και αυτό της έδινε απεριόριστη δύναμη και χαρά. (μικρή παύση) Τέλος... Χμ, όχι τέλος. Μουσική πρώτα και μετά τέλος.

Ακούγεται δυνατή ροκ μουσική, *Simple Man – Lynyrd Skynyrd*,

«And be a simple kind of man

Oh, be something you love and understand

Baby be a simple kind of man

Oh, won't you do this for me, son, if you can».

HBH: Τώρα μάλιστα!

Φοράει το σακίδιο, ανοίγει την δεξιά πόρτα και φεύγει. Η μουσική συνεχίζεται.

ΤΕΛΟΣ